

Ivana Seletkovic

Ivana Seletković

DLANOVI
ZNOJNI OD
ČEKANJA

Ivana Seletković

DLANOVI
ZNOJNI OD
ČEKANJA

2020.godine

Ivana Seletković
DLANOVI ZNOJNI OD ČEKANJA
IZDAVAČ

Recenzenti:
Ljubica Ostojić
Nijaz Ibrulj

Predgovor
Nijaz Ibrulj

Fotografija na naslovnoj strani:
Johannes Vermeer: The Girl Interrupted
in Her Music. 1660-61.

Ivana Seletkovic
THE PALMS SWEATY OF WAITING
PUBLISHER

Reviews:
Ljubica Ostojic
Nijaz Ibrulj

Preface
Nijaz Ibrulj

Photography on Cover:
Johannes Vermeer: The Girl Interrupted
in Her Music. 1660-61.

*© Copyright Ivana Seletković. Sva prava pridržana.
Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili
na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez
pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.*

*Želim da mi je bliža
ova Knjiga posrnuća zarad drugih.
Knjiga obećanja, kazne, pokajanja,
Ljubavi i vrednovanja.
Ona što dijeli na Troje*

Ivana Seletković

Pripremila : Ivana Seletković

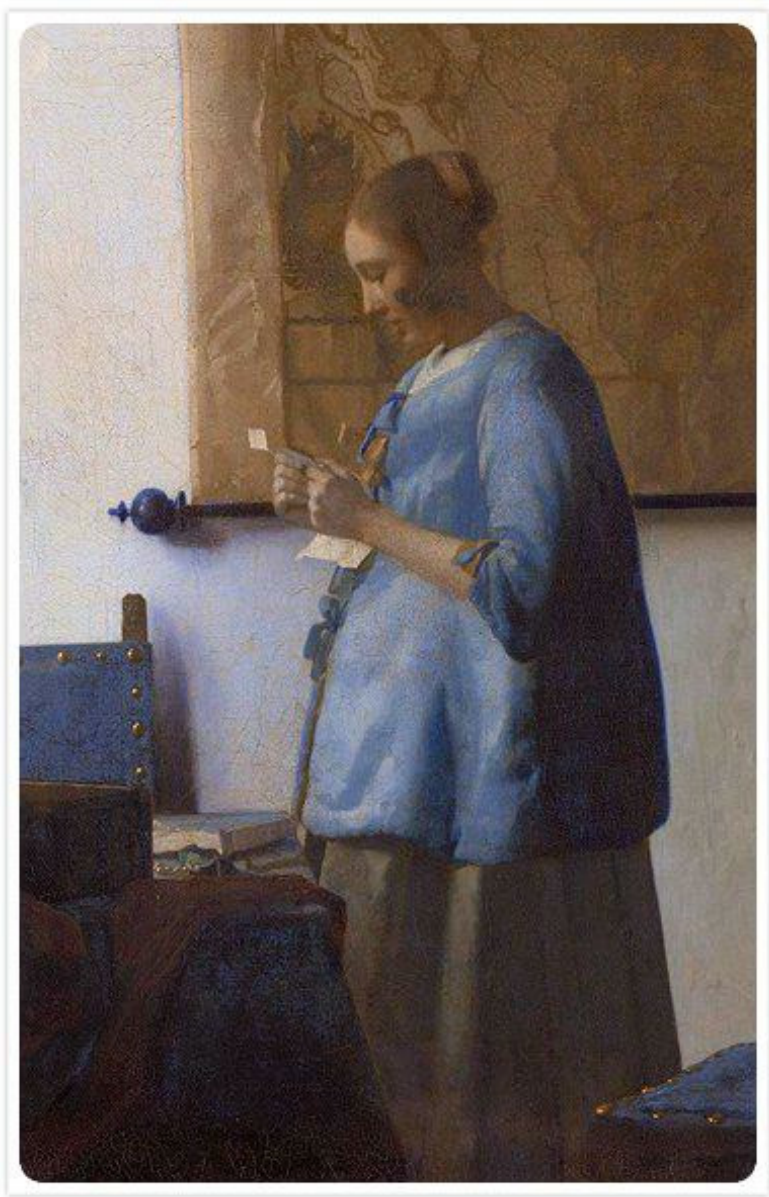
Uredio i obradio: Nenad Grbac

Sadržaj:

<i>Predgovor (Nijaz Ibrulj)</i>	07
<i>I Tuga</i>	38
<i>II Nestajanje</i>	54
<i>III Musica Sacra</i>	84
<i>Recenzija (Ljubica Ostojić)</i>	144
<i>Recenzija (Nijaz Ibrulj)</i>	152
<i>Bilješka o pjesnikinji</i>	158

Contents:

<i>Preface (Nijaz Ibrulj)</i>	23
<i>I Sadness</i>	39
<i>II Disappearance</i>	55
<i>III Musica Sacra</i>	85
<i>Review (Ljubica Ostojic)</i>	148
<i>Review (Nijaz Ibrulj)</i>	155
<i>A note on the poet</i>	159

POEZIJA KAO SEMANTIČKA SAMOSVIJEST

[*“Dlanovi znojni od čekanja”*. Ivana Seletković, 2019.g.]

1.

Strategiju pjesnika niko ne zna, čak i onda kada cijelom svijetu objavi svoju stvaralačku adresu na kojoj živi. Jer on se ne obavezuje društvenim praksama, premda su poezija i književnost pisane jezikom koji sam jeste društveno umjeće. On se ne obavezuje stereotipima značenja riječi niti kognitivnom sadržaju pojmova, premda svojom poezijom komunicira s ostatkom svijeta, premda pojmovi nisu onostrani, i premda je njihov sadržaj dostupan kolektivnom saznanju.

Pjesnik nema institucionalnog posla(anstva), nema gotovog oruđa za svoj rad, on nema fabriku rečenica ili strofa koje samo sklapa u nekom pogonu mašte, on sebe stvara od trošenja samog sebe; pjesnik tako “otvara” sebi “posao” i pravi “oruđa” onda kada odluči da javno prizna da je u vezi sa Mističnim na način koji je samo njegov. Nije fiksirano ni zadato ni to što je Mistično: da jest Svijet, ili kako jest, ili kako se pojavljuje za svijest onoga ko ulazi s maštom u njegovo doživljavanje. U svakom slučaju, svaki pristup Mističnom traži svoj vokabular koji opet i sam može postati predmet poetskog interesovanja.

Pjesnik stvara ono za što je potrebno prethodno da stvori prostor i vrijeme u samom sebi, da bi mogao pokrenuti stvaranje potpuno novih relacija između stvari koje možda još ne postoje i tek treba da se pojave iz projektivnih sjenki

koje imaju svakodnevne riječi a koje drugi ljudi ne vide. Taj vokabular riječi koje imaju sjenke jeste nevidljivi vokabular mogućih značenja riječi u koji bi mogla biti uhvaćena strategija pjesnika. No to da pjesnici vide sve drugačije jer u sebi imaju drugačije ustrojene pojmove vremena i prostora, da sve drugačije doživljavaju, jeste sigurno.

Odgonetanje strategije ontološkog obavezivanja i epistemoloških principa jednog pjesnika nije ništa lakše ako se njega lično zna. Zapravo, to ne koristi i najčešće je kontraproduktivno jer vodi u redukcionizam na personalnu ravan. Tu personalnu ravan i sam pjesnik negira jer svoje djelo smatra interpersonalnim produktom djelovanja općih istina kroz njegov dar ili talent na poseban način. Svaki pjesnik uvijek negira da je iskustvo koje izražava samo njegovo privatno i da je jezik njegov privatni jezik, ali uvijek naglašava da je način na koji to iskustvo izražava autentičan i samosvojan. Univerzalnost koju pjesnici, filozofi i književnici pripisuju svojim djelima jeste razlog njihovog djelovanja na interpersonalnoj i komunikacijskoj ravni u kojoj sudjeluju društveni akteri bez obzira na svoj emotivni i mentalni background.

Možda je još najbolje ući u neku / nečiju poeziju na druga / sporedna vrata značenja riječi unutar vokabulara kojeg pjesnik koristi: ulaz preko mogućih značenja koje svaku riječ okružuju kao njene sjenke koje nastaju zbog različite upotrebe jezika, zbog različitih "jezičkih igara" u kojima sudjeluju. Pri tome je nužno procijeniti koliko vokabular pjesnika označava jednu zatvorenu ontologiju, bila ona naturalizirana, racionalna, iracionalna, idealizirana,...na temelju onoga što dopušta u svom hermeneutičkom horizontu da jest, da je jest biće, da jest bivstvujeće. Ili se radi

o esse koje postoji samo zbog toga jer je esse percipii na jedan određen i osobit način, u berkljevskom smislu, ili možda u smislu mentalističke fenomenologije postoji samo kao sistem qualia koje su toliko subjektivni kvaliteti svjesne percepcije da su u stanju stvoriti estetske svjetove koji se ne mogu uspoređivati i time semantiku mogućih svjetova bez rigidnih označitelja uopće.

U svakom slučaju, prevođenje vokabulara pjesnika u anonimni vokabular čitatelja odvija se preko jednog sistema analitičkih hipoteza interpretacije, racionalizacije i rekognicije, koje prevoditelj-čitatelj treba da uspostavi kada želi razumijeti poeziju jednog autora.

2.

Razumjeti strategiju jednog pjesnika i jedne pjesme znači razumijeti pjesničku strategiju uopće i istovremeno moći "deducirati" umjetničku teoriju lijepog iz jednog primjera lijepog! A postići to oboje izgleda nemoguća misija, pa čak i metodski neutemeljeno, bar u isto vrijeme. To bi bila parcijalna teorija istine, istina iz jednog primjera, koja je možda primjerena za zahvatanje intencionalnosti umjetničkog djelovanja i otkrivanje primarnog razlog takvog djelovanja navodjenjem poetskih sekvenci kao induktivnih sekvenci koje taj primarni razlog redeskripcijom i reinterpretacijom postavljaju ili prevode u vokabular u kojem više nema sjenki značenja riječi, u jezik u kojem djeluje i funkcionira logika prirodnog jezika (objekt jezika).

Kada se pred sobom ima jedna konkretna pjesnička zbirka kao što je zbirka DLANOVI ZNOJNI OD ČEKANJA autorice Ivane Seletković onda se može dobiti uvid (1) koliko vokabulara i

njihovog prevodjenja dopušta njena poezija, (2) koliko lingvističke varijable imaju u sebi projektivne moći, (3) koliko riječi koje "igraju" u njenim "jezičkim igrama" imaju sjenki ili mogućih značenja, (4) da li su susjedna / derivirana značenja riječi pripadna graničnim objektima na koje riječi referiraju ili su (5) objekti iščezli i tek se konstituiraju u procesu kretanja mogućih značenja riječi, ili (6) u procesu granulacije značenja riječi u kojem istovremeno nastaje jedan ili svi mogući subjekti njene poezije, govornici i sugovornici, kroz čiji se odnos konstituira semantički horizont njene poezije.

Za početak bi mogli – čak gotovo u heraklitovskom izričaju – reći da poezija Ivane Seletković okupljena u zbirci DLANOVI ZNOJNI OD ČEKANJA "oute legei, oute kriptei, allo semainei : niti (raz)kazuje niti prikriva, nego naznačuje" ! Nema u njoj mnogo obvezivanja osjetilnom, čulnom, vanjskom svijetu stvari i događaja. Ova je poezija jedno snažno internalno, unutražno okrenuto sebe-razumijevanje i sebe-postavljanje pa tek onda postavljanje Svijeta - jedan princip filozofije transcendentnog idealizma. Emocije su tu primarni kvaliteti bića, i to bića onakvog kakvo je viđeno a ne kakvo jest po sebi neposredovano emocijom, i stoga umjesto razumskih kategorija, koje bi sredjivale i uredjivale vanjsko iskustvo, nastupa i djeluje jedna dubinska gramatika qualia koja istovremeno producira i sama jeste produkt kvaliteta mogućeg iskustva u unutarnjem sebe-osviješćivanju autorice.

Iz tog procesa mi saznajemo što njoj, autorici zbirke, znači Svijet, koju vrstu Stvarnosti u njemu ona preferira a koju ne, kako se njoj pojavljuju vrijednosti i što za nju, a ne po sebi, znače relacije koje se mapiraju ili ne u jednom svitku njenih metafora. Tako se u poeziji Ivane Seletković koriste udaljeni pjesnički označitelji a ne deskriptori i designatori kao

inedeksirani termini naturalizirane epistemologije u kojima se plošno fiksira postojeći objekt u prostoru i vremenu i kači za sliku svijeta kao eksponat na zid galerije.

Pjesma Dječaku najbolje pokazuje (Smrt vatre / Život tek započeo /... Vatra je ugasla) da je metaforom izrečeno nešto što tek treba shvatiti, što tek treba povezati s iščezlim objektom ili referentom pjesme. U poeziji koja pretendira da bude semantička samosvijest ne radi se samo o iščezlom objektu nego ujedno i o iščezlom subjektu poetskog početka: i objekt i subjekt tek treba da se konstituiraju u međusobnom odnošenju, u kretanju semantičkog samoosvjehivanja.

Nigdje u tim označiteljima nije vidljiva brutalnost čina kojim je okončan i ugašen jedan mladi život, stotine mladih života. Direktna ontologija smrti koja uzima dječake velegrada ulazi u vokabular indirektnih poetskih označitelja i postaje melanholija, indirektna epistemologija tuge: žrtve još uvijek imaju tragove krede na svojim rukama, i njihovo iščezavanje sa pozornice života prekriva smijeh onih koji ostaju na toj pozornici krvavih ruku.

Ovakva vrsta poezije koju piše Ivana Seletković, zasnovana na ovakvoj vrsti iskustva / samoposmatranja i dopuštanja postojanja onomu što je na taj način precipirano mogla bi se tretirati kao semantička samosvijest. Poezija i jeste semantička samosvijest iz koje često ispada ili u kojoj često golim okom nije vidljiv zlatni kavez logičkih funkcija racionalne strukture svakodnevnog jezika u kojem logika djeluje kao intuitivni Fachwerk, kao racionalna konstrukcija kojoj se unutarnje iskustvo treba podvrgnuti da bi bilo razumljivo i drugima.

Racionalna konstrukcija Stvarnosti u poeziji koja o Svijetu ne govori fizikalnim terminima moguća je samo kao rekonstrukcija emocija koje bježe od fizikalnih pojmova naturalizirane epistemologije i kroz semantičke izomorfizme ide u dubinu psiholoških, emotivnih stanja i procesa. Semantički operatori ove poezije, koja je zbiljska semantička samosvijest, jesu dati u terminima mentalnih / emotivnih stanja: tuga, ljubav, voljenje, očekivanje, nadanje, strah, očajanje, žaljenje, razočarenje, umor od voljenja,...Kada se ti operatori primijenu na objekte tih i takvih, unutarnjih, mentalnih, psiholoških stanja i procesa, pojave se qualia, odnosno etičke, estetske, fizičke predstave pridobijene iz vlastitosti percepcije "objekata".

Qualia nisu u spoznajnoteorijskom i epistemološkom smislu ni phenomena ni noumena, nego impresije duše, koja je svugdje i nigdje, podjednako udaljena od uma i od čulne percepcije, a u umjetnosti posebno bježi od svih ograničenja sve do nespješnog u backgroundu osobe.

Tek se iz tih diferenciranih topika duše vidi kako se povećava ili umanjuje udaljenost od objekata koje percepcija opisuje i kako se sa tom distancom mijenjaju prostor i vrijeme koji iščezavaju i naseljavaju se u internalnim kvalitetima koje duša određuje!

U metafiziku subjektiviteta spada tvrdnja da postoje subjektivne sposobnosti koje su objektivni uvjeti spoznaje, ali taj se epistemološki apriorizam gubi kada se promišlja ono u šta se ne može prodrijeti sa unaprijed određenim principima. Na primjer, ono što mi zovemo sjenkama riječi ili mogućim značenjima riječi, autorica u pjesmi Okajanje naziva "značenjskim kontaminacijama" (Značenjska kontaminacija / Nastupa kad vidiš ono nepostojeće / Znaš ponešto što ne želiš

/ Tražiš zastajkujući / Pitaš zaobilazeći duboku filozofiju ranjavanja / Maketa je spremna / I prije samog rađanja) koje u njenoj svijesti produciraju višak nevidljive i neregularne ontologije koja je unaprijed zadata “maketa života” i koja uvijek može postati “duboka filozofija ranjavanja”.

3.

Vokabular poezije koji koristi Ivana Seletković sadrži jednu prikrivenu, a na nekim mjestima eksplicitnu, muzičku paralelu koju ona želi da uspostavi u sadržaju svojih emocija. Na primjer, Vivaldijeva trio-sonata La Follia je jedan muzički materijal ili jedna forma napisana za tri instrumenta, sa početkom kojim se uvodi glavna tema u sporom tempu (Adagio) ali sa uvođenjem najmanje 19 složenih ritamskih i melodijskih varijacija teme:mного sadržaja, mnogo raznovrsnosti, sa poredkom koji se da jednako dobro prevesti u nekoj drugoj izvedbi i sa nekim drugim brojem instrumenata. U toj vrsti muzike sadržano je sve kao u jednom ovoju. I sve se da izmijneiti, presaviti drugačije.

Pjesma Ivane Seletković kojoj daje naziv La Follia daje sadržaj života kao jedan uređeni skup, život kao jedna patetično-dobro uređena formula brojnih sekvenci, kao jedan balon ispunjen živom energijom izvan kojeg čeka neko da taj balon probije... (Živim u balonu./ U njemu su ljudi, brežuljci, kuće, putovanja,/ Duge kiše, snjegovi, paunovi, gliste, muhe, / Svjetovi sa svojom patetikom. / Sve se odvija po nekom redu / A ipak, sve je ... kao u refrenima smješnih i tužnih lažnih pjesnika. / Izvan balona stoji čovjek, / Pripravan, / S iglom / I skupina Patricka Süskinda / koja će probaviti ostatke.). Opasnost je čovjek koji stoji izvan zamišljenog poredka, izvan dobro uređene formule života, izvan balona, izvan azila kojeg

pruža patetika života, neko ko stoji u umjetnosti koja uništava red i poredak !

Fenomenologija tijela i tjelesnosti u poeziji Ivane Seletković ne igra nikakvu ulogu osim kada se u njenim strofama pojave glasovi ili zvuci, ruke i dlanovi. Postoji čak izvjesna doza prezira prema tom sklopu vanjskih objekata pažnje u koji spadaju i ljudi od kojih se zazire! Zapravo se može govoriti o “iščezlom vanjskom objektu” ove poezije i njegovoj zamjeni oblicima muzičkih zapisa / nota koji se kreću kao minimalistički muzički simboli, atomizirani ili molekularni znaci pozicije zvuka u prostoru, prema vrhu ili prema dnu partitura.

Fenomenologija duhovnog svijeta u pjesmama Ivane Seletković je dominantna. Zapravo postoji više dokaza da se ova poezija odvija / odmotava skupa iz istog svitka iz kojeg se odvija muzika koja se imenuje musica sacra koja je tiha, posvećena, mistična, duboka, usporena, svečana..., koja ima svoje operatore u molovima kroz koje vrlo često negdje u dubini probija Basso Profundo kao u kompoziciji Pavela G. Chesnokova (Tebe slavim) na čijoj partituri u vrhu stoji uputa za način izvodjenja: не многа медленное, покойно (ne jako sporo, umireno). Drugo je “svjet istinosne mašte”, ili “svijet ljepote” ali pred kojima čovjek stoji jer ne zna kako na ta vrata pokucati – “možda nekim allegrom” - kako kaže pjesnikinja u pjesmi Pokucati allegrom?.

Ali allegro nije u naravi ove pjesnikinje; brze, radosne i vesele reakcije su joj strane, jer joj treba vremena da skupi hrabrost, da sebe prvo otvori i time sebe pokaže i učini slabom, da sebe otkrije vrstom kucanja, jer zna da time otvara proces katarze za koji ne zna kako će se završiti!

Nekada se poezija Ivane Seletković čini kao suzvučje pomješanih arija iz različitih vokabulara, a opet uskladenih

ljudskim glasovima koji variraju melodiju na jednu istu temu, poput onih konstruiranih u kompozicijama Jocelyn Pook (Libera Me) koje takodjer spadaju u mistične tonove toga što se imenuje musica sacra. Na primjer, pjesma Glazba doslovno uzima ciatat iz onoga što je musica sacra, naslov jedne arije, Erbarme dich, mein Gott, komponirane od strane J. S. Bacha po tekstu 26.-27.poglavlja Evanđelja po Matiji. Ritam pjesama koje piše Ivana Seletković određuje semantički naboj riječi koje upotrebljava, gramatika qualia koje izražava, blizina ili udaljenost od iščezlog objekta pjesme. Koliko smo kao čitatelji ili sugovornici blizu ili daleko od smisla njenih pjesama zavisi od dužine sjenki riječi ili od mogućih značenja riječi koje igraju iza riječi i koje nam odvlače pažnju od pukih termina.

Poezija koju piše Ivana Seletković nije izraz ushićenja i radosti, više i češće su to melanholična stanja duha, tužna saznanja i spoznaje, često ima gnjeva u izražavanju otpora konvencijama, ima skepse, odsutnosti vjerovanja u idealne konstrukcije, zamora od čekanja nekog Dobra samog po sebi, odbacivanja krivnje za trpljenje prolaznosti i nesavršenstva svarnosti, nedokučivosti smisla, neuhvatljivosti referencije. Ali njene su emocije ukroćene njenom refleksivnom semantikom, ona te procese i stanja duše osvješčuje redeskripcijom, rekognicijom, misaonošču do koje joj je stalo jer emocije istio tako mogu biti plošne i lažne.

Ivana Seletković nerijetko pokazuje svoje klasično obrazovanje u pjesništvu i muzicii, pokušavajući da u poeziji pronadje kanone koji funkcioniraju u muzici. Npr. u pjesmi Pokucati Allegrom? (Rekao je: Poniranje u ljepotu je dvoboj / u kojem umjetnik, prije nego što pobijeđen padne, / u stravi više.) autorica doslovno unosi stih drugog pjesnika (C. Baudelaire) i pretvara je u kanon. Ali, ona ponekada, tačno znajući šta radi (sic!), atmosferom koju napravi u svojoj

pjesmi, podsjeti pažljivog čitatelja na neke stihove koji spadaju u istu konstelaciju jezičkih igara, u istu porodicu muzičkih igara! Tako atmosfera u pjesmi Glazba koja je personalizirana percepcijom i doživljajem prvog lica spoznaje (Boli ova glazba i čitav orkestar u glavi / I suita iz izgubljenog vremena / I fuge koje bježe / I zanosni i uzoriti menueti / Wachtet auf, ruft uns die Stimme / Boli i ovaj kasniji košmar etide u glavi / ...i vizija goluba listonoše na prozoru / Jednostavno je zaboravio doći / Erbarme dich) biva iznenadno prekinuta naslovima muzičkih dijela Johana Sebastiana Bacha (Wachtet auf, ruft uns die Stimme; Erbarme dich) koji u pjesmi funkcioniraju kao autorske analitičke hipoteze uzete iz klasične muzike koje služe autorici da prevede svoja značenja u muzička značenja uz pomoć vlastitih analitičkih hipoteza za prevođenje personaliziranog vokabulara u muzički vokabular!
!

No skup analitičkih hipoteza koje je potrebno čitatelju da primjeni na prevođenje njene poezije u anonimni vokabular samorazumljivosti zavisi od vrste diskursa za koji se opredjeljuje kada se usmjeri ka sadržaju njenih pjesama. S druge strane, taj izbor zavisi i od autoricinih autentičnih analitičkih hipoteza koje sama koristi kada vokabular pjesme prevodi u vokabular muzike. Upravo pjesma Glazba otkriva kako su analitičke hipoteze pjesnikinje ciatiti klasične muzike i kako atmosfera iščezava u transformacijama sjenki značenja riječi njenog vokabulara u vokabularu Bachovih cantata i passia koje se ubrajaju u najvažnije forme musica sacra do danas.

Poezija koju piše Ivana Seletković vrsta je semantičke samosvijesti koja se konstituira strategijom prevodjenja izomorfni vokabulara, analitičkih hipoteza, gramatikom

qualia, iščezlim objektom referencije i udaljenim označiteljima, i sve to skupa ne dozvoljava plošnosti emocija, predstava ili koncepata da dobiju važenje u njenom razumijevanju partitura svijeta i fenomena koji nastaju i nestaju u kompresama simbola.

4.

Šta bi mogla biti onda nakon svega rečenog, nakon svih ponuđenih vokabulara, jezičkih igara, gramatike qualia, njihovih prijevoda u druge semantičke sjenke, umjetnička strategija pjesnikinje Ivane Seletković? Strategija je način, plan, zamisao, ideja koja omogućava da se realizira neki postavljeni cilj, da se neki sadržaj razvije kroz sve svoje stupnjeve, od čulnog podražaja do predstave, od predstave do pojma, od pojma do ideje. Stari njemački mistici, kakav je npr. bio Jakob Böhme, imali su metaforu jezik srca iz koje su i pomoću koje su željeli obasniti što je Misterium Magnum ili što je Signatura Rerum: što je to po čemu se može jedan jezik Naturae, kojeg čini vidljiva forma bića, prevesti u udaljenu Signaturu koju ljudi razumiju tek kroz jezik srca i vokabular vjerovanja!?

Musica sacra je muzika srca i onaj ko svoju poeziju stavlja u tu paralelu traži put da na taj način dođe do suštine stvari...Koncept Svetog želi učiniti neko biće nezamjenjivim, stalno prisutnim, odnošenje prema osobi kao svetoj oživljava je, vraća je kroz govor srca u prezentnost, obnavlja njeno prisustvo u nevidljivoj ontologiji.

Pjesma Ivane Seletković Musica Sacra stavlja svetost u drugi kontekst - Continuo bivanja čovjeka (Zamjenjiv si čovječe / ne zato jer nisi drugačiji / već stoga jer je mnogo ljudi / mnogo – pogledaj ih / masa zamjenjivih / Zamjenjiv si čovječe / ne zato

jer ne vrijediš / već stoga jer je mnogo vrijednosti / mnogo -
čitaj ih / aleje vrijednosti / Zamjenjiv si čovječe / ne zato jer te
nagoni navode i progone / već stoga što je mnogo nagona /
mного - osvrni se / još uvijek „jest“ i „biva“ / na neznanom
prapočetku.).

Sacra Scriptura se i zasniva na čitanju Signature vječnog
vraćanja koju autorica imenuje zamjenjivošću,
nadoknadivošću, stalnim pojavljivanjem istog u vremenu.
Pročitati blijedost nečijeg lica, drhtanje tijela kada se privije uz
drugo tijelo, kršenje ruku, znojenje dlanova, kao posljedicu
unutarnjih psihološki i mentalnih stanja i procesa
(npr.zaljubljenosti!?), kao unutarnju Signaturu Duše koja se
ovim znacima pojavljuje u vanjskim stanjima tijela, znači
otkriti unutarnju svetost emocije, koja nastaje i nestaje, koja
se ponovo pojavljuje iz restlova (stalnog) postojanja i stalnog
protoka doživljavanja. Kao u pjesmi I sada (Samo malo, /
Samo malo, / Raširi ruke da / Razočarenje prisloni svoj obraz /
Na tvoje dlanove već / Znojne od čekanja / Posvuda su alati /
Ostavljeni od / Popravljanja / Restlova / Postojanja /)
unutarnja se emocija duše pokazuje u vanjskom stanju tijela:
dlanovi znojni od čekanja, od napetosti, od želje, od straha da
neće biti ispunjena očekivanja. I to se stalno ponavlja, uzdiže
se iz rekurzivne nade i odlazi u Ništavilo ! Kao hodanje po
partituri života, po partituri koja jednom iscrtana za sve i po
kojoj svako kreće ispočetka smatrajući je samo svojom i
neponovljivom!

Ova svijest o stalnom nastajanju i nestajanju, o prolaženju i
vraćanju jednog te istog, snažno obilježava pjesnikinju Ivanu
Seletković. Da su te emocije jake, da imaju svetost i
spiritualnost, i osim toga fizičku težinu, da su snažna stanja
uzbuđenja koja paraliziraju ono Ja koje ih nije svjesno, jasno je
iz pjesme Ti, čitaj ! (Prošao je čovjek / Pružio je ruku /

Šmugnuh na drugu stranu / Gdje rekoše da je rijeka / Tamo me dočekaoh duh što proriče budućnost / Prikovah se za stolicu / Trenutak, dva / Ustadoh s glinenim nogama / Već se počeh raspadati / Na vrijeme posegoh za rukohvatom / Pluća su postala dva oblaka / Ono Ja se našlo na uzlaznom putu / Nestalo je onda / Iščezlo s horizonta).

Pjesma Basso Continuo još na drugi način uspostavlja paralelu sa muzikom, više i dublje nego što se mogu nečemu dodati muzički kulisi. (Odnijet će sve / poplava ovih dana / i donijet će nabuljali / zaborav i eho u pustoši / Pozelenjet će sve / opet nakon tih / dana / Ali ostat će miris vlage / i crte s rasprsnućima / na fasadama / Bit će puno nogu i ramena / što se sudaraju / na asfaltu ispod kojeg / su nagomilane / kosti zaboravljenih / grobova / Potrebno je zaokružiti / priču o / prolaznosti). Kontinuum nastajanja i nestajanja, postajanja i propadanja, vlage sjemena iz kojeg sve niče i i koju se sve vraća, stalno fascinira i poetski angažira Ivanu Seletković, ali njene reakcije podsjećaju na rekurzivnu gnozu antičke drame koju su izrekli filozofi prirode tvrdnjom: “početak i kraja u istoj su točki”...“oduvijek bijaše ono što jest i uvijek će biti”. Neko ko želi “zaokružiti” i time dokončati, “priču o prolaznosti” ima pitijeski dvosmisleni verbalizaciju vječnog kruženja physisa: “zaokružiti prolaznost” može značiti prekinuti je i okončati je u nekom pojedinačnom biću (!?), ili iznova spojiti kraj sa početkom u metafizičkoj kružnici po kojoj se kreću (a da to i ne znaju !) fizičke stvari.

Ima u ovoj poeziji različitih vokabulara, ima različitih odnosa prema Sugovorniku kojem se Ivana Seletković obraća u svojoj poeziji: pjesnički jezik prevodi se ovdje u termine muzičkog jezika, jezik kulturnih činjenica prevodi se u jezik kazališta, jezik vjerovanja prevodi se u jezik srca. Doista je poezija za

Ivanu Seletković semantička samosvijest koja se konstituira i rekonstituira kroz ovaj semantički itinerarium, kroz partituru koja dopušta put prema gore i put prema dole na kojima se u jednoj pjesničkoj kružnici sastaju sugovornici u istoj molekuli notnog zapisa. Ono od čega ova pjesnikinja istinski i strastveno bježi jeste plošnost, duhovna oskudnost, upotreba znakova umjesto simbola, pripisivanje riječima značenja umjesto njihovo modeliranje i stvaranje iz vlastite unutarnje potrebe. Ova poezija - kao što je već rečeno - niti raskriva niti skriva, ona ne banalizira i ne eksplicira bilo kakve privatne percepcije-banalizacija koja je karakteristična za modernu literaturu. U tom smislu je ona usamljena pojava u našoj književnosti i doima se kao neko ko stoji po strani potpuno sam na nekoj velikoj i bučnoj avgustovskoj zabavi posvećen zapravo tokvima apercpcije.

Personalni i kulturni izomorfizam, rekonstrukcija činjenica vlastite duhovnosti u kulturnim činjenicama i vokabularima različitih epoha, rekonstrukcija vlastitih estetičkih i etičkih qualia u semantici različitih umjetnosti je način da vlastita poezija postane vlastita semantička samosvijest, kao azil koji umjetnost bezinteresno nudi drugima. Autorica ne tjera sjenke koje imaju riječi kao svoja različita značenja u različitim jezičkim igrama, ona ih prevodi u druge vokabulare i stvara mogućnost da izgubljena značenja nadju svoju riječ ! To bi mogla biti strategija poezije Ivane Seletković.

*Ljubljana-Sarajevo, 2020.g.
Nijaz Ibrulj*

THE POETRY AS A SEMANTIC SELF-CONSCIOUSNESS

["The Palms Sweaty Of Waiting". Ivana Seletković, 2019.]

No one knows the poet's strategy, even when he announce his creative address to the whole world. Because he does not make commitment to the social practices, although poetry and literature are written in a language which is a social art. He does not make commitment to the stereotypes of words meanings or to cognitive content of the concepts, although he communicates by his poetry with the rest of the world, though the notions are not from the out-there-world, and although their content is available in collective knowledge.

The poet does not have an institutional work (ing), he has no tools for his working, he has no factory of sentences or verses that only construct in some enterprise of imagination, he creates himself from spending himself. The poet thus "opens" a "work" for himself and create real "tool" when he decide to publicly confess that he is in connection with the Mystical in a way that is just his own. What the Mystical is, it is neither fixed nor given: it could be the fact that is the World, or how is the World, or how the World appears to the consciousness of the one who enters with imagination in presentation of it. In any case, every approach to the Mystical need its own vocabulary which itself can become the object of poet's interest.

The poet creates that for what he needs to create the forms of the space and time in himself before he can start creating completely new relationships between things that may not yet exist and should only emerge from projective shadows that have everyday words which other people do not see.

That vocabulary of the words which have own shadows is an invisible vocabulary of the possible meanings of the words in which the poet's strategy could be captured. But the fact that poets see everything different because they have in themselves differently formed concepts of time and space, and that they all perceive otherwise, it is very certain.

Solving of enigma of the strategy of ontological commitment and the epistemological principles of a poet is no easier if you know him personally. In fact, it is not useful and it is most counterproductive because it leads to reduction on a personal level. This personal plane the poet denies for himself because his work is considered as an interpersonal product of the action of general truth through his gift or talent in a special way. Each poet always deny that experience which he is expressed is only his private and that his language is his private language, but he always emphasizes that the way that experience expresses it is authentic and self-evident. The universality that poets, philosophers and writers attribute to their works are the reason for their action on the interpersonal and communication level, in which social actors are involved, regardless of their emotional and mental background.

Perhaps it is still best to enter somebody's poetry through the other / side door of the meanings of the words within the vocabulary that the poet uses: an entry into the possible meanings surrounding each word as its shadows due to the different use of the language, due to the different "language games" . It is necessary to estimate how much the vocabulary of a poet signify a closed ontology, whether naturalized, rational, irrational, or idealized, on the basis of what it allows in its hermeneutic horizon to be, what is the being, what is

taken as existing. Or it is about esse that exist only because their is esse percipii in a certain and specific way, in Berkley's sense. Or perhaps in the sense of mentalist phenomenology, exists only as a system of qualia that is so subjective the quality of conscious perception that they are able to create aesthetic worlds which cannot be compared to the semantics of possible worlds without rigid markers at all.

In any case, the translation of the poet's vocabulary into an anonymous vocabulary of the readers takes place through a system of analytical hypotheses of interpretation, rationalization, and recognition that the translator-reader should establish when he wants to understand the poetry of an author.

To understand the strategy of a poet and a poem means to understand the poetic strategy at all and at the same time to be able to "deduce" the art theory of beauty from one example of a beautiful one! And achieving it both seems impossible mission, and even methodically unjustified, at least at the same time. This would be a partial theory of truth, the truth from one example, which may be appropriate to capture the intentionality of artistic action and discover the primary reason for such action by quoting poetic sequences as inductive sequences that set this primary reason for rediscovering and reinterpreting into a vocabulary in which there are no longer a shadows of the meaning of the word, in the language in which is in the function the logic of the natural language .

But when it is going about a specific poetry collection, such as the collection of THE PALMS SWEATY OF WAITING is, written by Ivana Seletkovic, then it is possible to see 1) how many

vocabularies and their translation permits its poetry, 2) how many linguistic variables have projective power, 3) how many words which “play” in its “language games” have shadows or possible meanings, 4) whether the neighboring / derivative meanings of the word belong to the boundary objects to which the words refer or 5) the objects are disappeared and are only constituted through the process of moving the possible meanings of the words, or 6) through the process of granulating the meanings of the words in which simultaneously originate one or all possible subjects of its poetry, speakers and interlocutors, constitutes the semantic horizon of its poetry through its relationship.

At the beginning we could say – almost in Heraklit’s way of statement – that the poetry of Ivana Seletkovic gathered in the collection THE PALMS SWEATY OF WAITING “nor does it shows or hide, but it indicates”! In this poetry, there is no much of a commitment to the sensory, sensual, outer world of things and events. This poetry is a powerful internal, inward-facing self-understanding and self-setting, and then only after that setting of the world – one of the principles of the philosophy of transcendental idealism. Emotions are the primary qualities of being, and the essence of being not seen in itself without emotional mediation. Therefore, instead of a priori categories of rationality, which would arrange and shape the external experience, performs and operates a profound grammar of qualia which simultaneously produces and are a product of the quality of a possible experience in the inner self-consciousness of the author.

Looking to this process, we find out what to her, to the author of this collection, means the World, what kind of Reality in it she prefers and which does not, how appear to her the values

, and what for her and not in itself mean relationships that are mapped or not in one foil of its metaphors. In the poetry of Ivana Seletkovic is in the use the remote poetic markers rather than descriptors and designations as the index-terms of naturalized epistemology in which the existing object is flattery fixed in space and time, and pinned up to the picture of the world as an exhibit on the wall of the gallery.

The song To a boy best shows (Death of fire / Life just started / ... The fire has ended) that metaphor said something what still has to be understood, what still has to be associated with the disappeared object or song reference. In the poetry that claims to be semantic self-consciousness, it is not just about an disappeared object, but also about an disappeared subject of the poetic beginning: the object and the subject are yet to be constructed in mutual relation, in the movement of semantic self-consciousness.

Nowhere in those markers there is no apparent brutality of the act by which a young life, hundreds of young people, ended and extincted. The direct ontology of death that takes the boys in metropolis enters the vocabulary of indirect poetic markers and becomes melancholy, the indirect epistemology of sadness: the victims still have traces of the writing chalk on their hands, and their disappearance from the stage of life covers the laughter of those who remain on that stage having the bloody hands.

This kind of poetry written by Ivana Seletkovic, based on this type of experience / self-reflection and allowing existence to what is thus perceived, could be treated as semantic self-consciousness. Poetry is the semantic self-consciousness from which often went out or in which often by open eye is not

visible the golden cage of the logical functions of the rational structure of everyday language in which logic acts as an intuitive Fachwerk, as a rational construction to which internal experience should be subjected to be understandable to others.

The rational construction of Reality in poetry which does not speak of the world in physical terms is only possible as a reconstruction of emotions that escape from the physical concepts of naturalized epistemology. It goes through semantic isomorphism into the deepness of psychological, emotional states and processes. Semantic operators of this poetry, which is a real semantic self-consciousness, are given in terms of mental / emotional states: sadness, love, giving, expectation, hope, fear, despair, regret, disappointment, fatigue,... When these operators are applied on the objects of these and such internal, mental, psychological states and processes, than appear qualia, that is ethical, aesthetic, physical representations gained from the own perception of "objects".

Qualia in a cognitive-theoretical and epistemological meaning are not neither phenomena or noumena, but the impression of the soul, which is everywhere and nowhere, equally distant from mind and from sensitive perceptions, and in art it is especially run away from all limitations to the unconscious in the background of the person.

Just from these differentiated topics of the soul is seen how the distance from objects described by perception increases or decreases, and how with that distance they change the space and time that vanish and settle in the inner qualities that the soul determines!

In the metaphysics of subjectivity, there is a claim that there are subjective capacities which are the objective conditions of understanding, but that epistemological apriorism is lost when one contemplates something what cannot be penetrated by predetermined principles. For example, what we call the shadows of words or possible meanings of the word, the author in the poem speaks of “meaningful contaminations” (Meaningful Contamination / When You See That Non-existent / You Know Something You Do not Want / You Want to Break Up / You Ask Bypassing the Deep Philosophy of Wounding / Maketa’s Ready / before the birth) that produce in her consciousness overage of invisible and unreasonable ontology which is a predetermined “model of life” and which can always become a “deep philosophy of wounding”.

The vocabulary of the poetry used by Ivana Seletkovic contains a somewhat an overcast, and in some places an explicit, musical parallel that she wants to establish in the contents of her emotions. For example, Vivaldi’s trio-sonata La Follia is a musical material or a form written for three instruments, beginning with the introduction of the main theme in slow tempo (Adagio) but with the introduction of at least 19 complex rhythmic and melodic variations of the theme: many contents, many diversity, with a sequence that is equally good in some other performance and with some other instrument number. In this type of music, everything is contained in a single one. And everything could be changed, or folds differently.

The Ivana Seletkovic’s song named La Follia gives the life content as an arranged set, the life as a pathetically well-organized formula of numerous sequences, like a balloon

filled with alive energy beyond which someone is waiting for that bubble to break ... (I live in a balloon. / In it there are people, hills, houses, travels, / Long rain, snows, pawns, worms, flies, / Worlds with its ceptici. / Everything is happening in order And yet, everything is ... like in the refrain of funny and sad fake poets. / Outside the balloon stands a man, / Ready, / With a needle / And Patricka Suskinson's group / Which will digest the remains.

Phenomenology of body and bodyness in poetry of Ivana Seletkovic do not plays any role except when voices or sounds, hands, and palms appear in her verses. There is even a certain dose of scorn for that part of the external objects of attention in which fall and the people you should doubt! In fact, it is possible to speak of the "vanished outer object" of this poetry and its replacement of musical notes / notes that move as minimalist musical symbols, atomized or molecular signs of the sound position in the space, top or bottom of the partiture.

Phenomenology of the spiritual world in songs of Ivana Seletkovic is dominant. In fact, there is more evidence that this poetry goes on / off from the same foil from which a music called sacred music is performed, which is silent, devoted, mystical, deep, slow, ceremonial ..., which has its operators in the moults through which very often somewhere in the depths comes out the Basso Profundo, as in the composition of Pavel G. Chesnokova (To Thee We Sing), which at the top of partiture stands instruction for the way of performing: не многа медленное, покойно (not very slow, quietly). The other is the "world of true imagination," or "the world of beauty," but before whom man stands, because he does not know how to knock on that door – "maybe by some

Allegro" – as the poet says in the song To Knocking with an Allegro?

But allegro is not in the nature of this poet, the quick, joyful and joyful reactions are to her side, because she needs time to gather courage, to open herself first and thus to show herself and make it weak, to discover herself by the type of knock because she knows it opens the process Catharsis for which he does not know how to end it!

Sometimes the poetry of Ivana Seletkovic makes the sound of mixed arias of different vocabulary and yet aligned with human voices that vary melody on the same theme, such as those constructed in the compositions of Jocelyn Pook (Libera Me), which also fall into the mystical tones of being named sacred music.

For example, the song Music literally takes quote from what is sacred music, the title of an aria, Erbarme dich, mein Gott, composed by J. S. Bach based on the text of the 26th-27th chapter of the Gospel of Matthew. The rhythm of the songs written by Ivana Seletkovic determines the semantic charge of the words she uses, the grammar of qualia that he expresses, the closeness or distance from the disappeared object of the song. How much we are as readers or interlocutors close to or far from the meaning of their songs depend on the length of the word shadow or the possible meanings of words that play behind the word and which distract us from mere terms.

Poetry written by Ivana Seletkovic is not an expression of excitement and joy, more and more often it is going about the melancholic states of the spirit, sad knowledge and

comprehension. There is often an anger in expressing resistance to conventions, has a scepticism, the absence of belief in ideal construction, the fatigue of waiting for some good in itself, the rejection of guilt for the passage of transience and imperfection of reality, the inscrutability of the meaning, the inscrutability of the reference. But her emotions are tamed by her reflexive semantics. She makes conscious those processes and states of the soul by rediscovery, by the recognition, by the thought she cares for because emotions itself could be flat and fake.

Ivana Seletkovic often shows her classical education in poetry and music, trying to find canons that work in poetry. For example, in the song Knocking by Allegro? (He said, "The fall into the beauty is a duel, in which the artist, before being falls as defeated, he scream out in fear".) the author literally introduces the verse of another poet (C. Baudelaire) and transforms it into an canon. But sometimes she, knowing exactly what to do (sic!), the atmosphere which make in her song reminds a reader on some verses that fall into the same constellation of language games, in the same family of music games!

So the atmosphere in the song Music which is personalized by the perception and experience of the first person of knowledge (It hurts this music and the whole / orchestra in the head / And suites from the lost time / The fuga that run / And enthusiastic an exemplary / menuets / Wachtet auf, ruft uns die Stimme / It hurts this later nightmare of the / etide in the head /... and the visions of the pigeons are / lying on the window / He just forgot to come / Erbarme dich) was suddenly interrupted by the titles of the music parts of Johannes Sebastian Bach (Wachtet auf, ruft uns die Stimme ;

Erbarne dich) which functioning in the song as analytical hypotheses of author taken from classical music that serve authors to translate their meanings into musical meanings with their own analytical hypothesis for translation a personalized vocabulary into a musical vocabulary!

But a set of analytical hypotheses that a reader needs to use to translate his poetry into an anonymous vocabulary of self-discretion depends on the type of discourse he decides when pointing to the content of his poems. On the other hand, that choice also depends on the authoric authentic analytical hypotheses that he uses when translating vocabulary into vocabulary music. The song Music reveals that the analytic hypothesis of poetry is to bend classical music and how the atmosphere disappears in shadowy transformations of the meaning of the vocabulary of the vocabulary in the vocabulary of Bach's singers and passports that are among the most important forms of sacred music to this day.

The poetry written by Ivana Seletkovic is a kind of semantic self-consciousness that is constituted by the strategy of translating isomorphic vocabulary, analytical hypotheses, grammar of qualia, disappeared object of reference and distant markers, and all this does not allow the flatness of emotions, representations or concepts to gain validity in its understanding of world's partitur and the phenomena that arise and disappear in the compressions of the symbol.

After all that has been said, after all vocabularies that was offered, language games, grammar of qualia, their translations into other semantic shadows, what could be defined as the artistic strategy of poet Ivana Seletkovic? Strategy is a way, a plan, a concept, an idea that enables

some to set goal to be developed, that some content develops through all of its stages, from sensory stimuli to spiritual representation, from the representation to the concept, from the concept to idea. Old German mystics, such as Jakob Böhme, had a metaphor named the language of the heart by which they wanted to explain what is the Misterium Magnum or Signature Rerum: what can be it by which could be the language of Naturae, which makes the visible Form of beings, translate into a remote Signature that people understand only through the language of the heart and the vocabulary of belief !? Sacred music is the music of the heart and the one who puts his poetry in that parallel asks for the way in which the essence of things comes to be ... The concept of the Holyness wants to make someone indispensable, constantly present. The relation to the person as the Holy One want to revive it, to returns it through speech of heart to the present, reinvents her presence through an invisible ontology.

The song Musica Sacra places holiness in another context Continuo to be a man (Replaceable you are the man / Not because you're not different / But because there are many people / Many - look at them / The mass of the replaceable / Replaceable you are the man / Not because you're not worthy / But because there are many values / Many - read them / Alley of the values / Replaceable you are the man / Not because these instincts guide / and pursue / But because there are many instincts / Many - look back / Still "is" and "being" / On an unknown origins.).

Sacra Scriptura is based on the reading of the Signature of the constant return, which the author appoints by substitution, by replaceability, constant appearance of the same in time.

Reading the pale face of someone, body trembling when it is get along to the other body, nervous waving of hands, sweating of the palms as a consequence of the internal psychological and mental states and processes (eg, fall in love!) as the inner Signature of the Soul that these by such signs appear in the external states of the body , means to reveal the inner sanctity of the emotion, which is born and disappears, which emerges again from restraint (constant) existence and constant flow of experiencing. As in song And now (Just a little bit, / Just a little bit, / Spread your hands that / Disappointment puts on its cheek / On your palms already / The sweat from waiting / Everywhere are tools / Left out of / Fixing of / Remnants of / The Existence.) inner emotion of the soul it shows in the outer state of the body: the palms sweaty of waiting, of tension, of desire, of the fear that expectations will not be fulfilled. And it is constantly repeating itself, rising from recurring hopes and going to Nothingness! As a walk through the partitur of life, the partitur that once draws for everyone and where everyone moves from begining, considering it only with its own and unmistakable!

This awareness of the constant emergence and disappearance of the passing and the return of one and the same is strongly marked by the poet Ivan Seletkovic. That these emotions are strong, that they have holiness and spirituality, and also physical weight, that the strong state of excitement paralyzes what Self do not know is clear from the song You, read! (The man is passed by / He is offer the hand / I disappeared on the other side / Where they said it was a river / There he waited for me to Ghost who predict the future / I clutched on my chair / A moment, two / I got up with my clay legs / It's already beginning to fall apart / I grab

the handle at a time / Lungs have become two clouds / The Self was on the upward path / It was gone then / Get off the horizon).

The song Basso Continuo creates another way in parallel with music, more and more deeply than anything can be added to the music. (They'll take away everything / Flood these days / And it will bring it up / Forgetfulness and echo in / desolation. / She'll be all right / Again after that / Days / But the smell of moisture will / remain / And crashes / On the facades / There will be plenty of legs and / shoulders / Which collides / On the asphalt beneath which / They are pile up / Bones forgotten / Graves. / It needs to be rounded up / Story about / Transience.) The continuation of the emergence and the disappearance, the collapse and the decay, the moisture of the seed from which everything comes to an end, is always fascinated and poetically engages Ivan Seletkovic, but its reactions remind us of the recursive gnosis of the antique drama expressed by the philosophers of nature, saying "the beginning and end are in the same point "... always been what it is and will always be." Someone who wants to "round up" and in such a way to finish the "story of transience" has a Pythian ambiguous by verbalization of the eternal circle of physics: "rounding the transience" can mean breaking it and ending it in an individual being (!?), or reuniting again the end with the beginning of the metaphysical circle on which moves (and does not even know!) physical things.

There are the different vocabularies in this poetry. There are the different relations with Interlocutor to whom Ivana Seletkovic speaks in his poetry. Poetic language is translated here in the terms of the musical language, the language of cultural facts is translated into the language of the theater,

the language of belief is translated into the language of the heart. Indeed, for Ivan Seletkovic the poetry is a semantic self-consciousness that is constituted and reconstituted through this semantic itinerary, through the meaningful partiture that allows the way up and down where the interlocutors are met in the same scale of the musical notation . From what this poet genuinely and passionately turn away is flatness, spiritual scarcity, using of the signes instead of the symbols, ascribing the meanings to the words instead of modeling them and creating them from their own inner needs.

This poem - as it is said - neither reveals nor hides, it does not banalize nor explicate any private perceptions -banalization that is characteristic of modern literature. In that sense, it is a lonely phenomenon in our literature and it seems like someone is standing aside completely alone on same great and crowd party in august dedicated, in fact, to the processes of aperception.

Personal and cultural isomorphism, reconstruction of the facts of own spirituality in the cultural facts and vocabularies of different epochs, reconstruction of own sensitive qualia in the semantics of different arts is a way to own poetry to become own semantic self-consciousness, as an asylum that the art offers to others without interest. The author does not expel the shadows that have words as their different meanings in different language games. She translates them into other vocabulary and creates the possibility that lost meanings come to their own word! This could be the strategy of the poetry of Ivana Seletkovic.

Ljubljana-Sarajevo, 2020. Nijaz Ibrulj

TUGA

SADNESS

Dječaku

*Ne smijem izreći što potakne
Da se odmota čitav svezak
Emocije patetike*

*Spasiti se ne može
Ni cvijetom
Ni kišobranom
Smrt vatre
Život tek započeo*

*Preljep, nježan
I „svoj“
Kako kažu
Kažu pa utihnu glasovi*

*I dalje šute spasiti ne mogu
Vatra je ugasla*

*Puhnuli pepeo
Kredom nacrtali početak
Smijeha*

*Tako stalno
Smijehom
Odlaze
Emocije u drugu dimenziju
Ništavila*

To a boy

*I can't say what originate
To unwind the whole volume
Pathetic emotions*

*It can't be saved
No by the flower
Neither by the umbrella
Death of the fire
The life just started*

*Pretty, gentle
And "yourself"
They say
Say and be silent voices*

*Still silent to save can not
The fire has quit*

*Blow the ashes
Drawing with the chalk a start
Of laughing*

*So constantly
By laughing
Leaving
Emotions in another dimension
Of Nothingness*

Ljubav je biće

*Ljubav je biće
Čemu onda trošiti
Bespotrebno riječi
Ljubav ima ruke
Čemu onda moliti
Da dođe
Približi joj se
I pruži svoje
Ljubav ima oči
Zato ti ne plači
Za onima kojih nema
Pogledaj ju svojim
One će utisnuti
Žig vlastitog postojanja
Neka živi averzija
Prema dehumaniziranoj
Viziji uzvišenoga
Ne
To nije blasfemija
To je ljubav bližnjega.*

Love is a being

*Love is a being
Then why spend
Unnecessary words
Love has hands
Then why pray
To come on
Get closer to it
And give yours
Love has eyes
That's why you do not cry
For those who do not
Look at her with your eyes
They will impress
The seal of your own existence
Have a living aversion
According to dehumanized
Vision of the exalted
No
It is not blasphemy
It is the love of a kindred.*

Pokucati allegrom ?

O, svijete istinosne mašte!

Svijete ljepote!

Kako pokucati- možda tamo nekim allegrom?

Kao ući- preko barijera očajanja?

Kako boraviti- biti nespreman?

*Rekao je: Poniranje u ljepotu je dvoboj
u kojem umjetnik, prije nego što pobijeđen padne,
u stravi više.*

Ah, da, patiti se, plakati,

Gušiti se uživajući.

I tada spoznati: kako su lagali oni koji govoraše o ljubavi.

Ona se mijenja s bojama očiju.

Može li poezija nastati bez ljepote?

Može.

Biti snažna

Užegla misao o pređašnjoj turobnosti.

O, koliko laži je u stihovima koji se brane

Tereteći trenutak.

I ništa nije isto,

Mada se čini da su i drugi pisali o tebi.

O, kako je teško voljeti!

Tužno i lijepo!

A kako je lako živjeti u šutnji

Dok tjeraš stihove da viču: ti si taj!

Ecce Cor Meum!

To knock with Allegro?

Oh, the World of true imagination!

The World of beauty!

How to knock – maybe with some Allegro?

How entering –trough the barrier of despair?

How to stay – to be unprepared?

*He said, The contemplation of Beauty is a duel
where the artist screams with terror
before being vanquished.*

Ah, yes, suffer, cry,

Quake enjoying it.

And then know: how liars were those who talked about love.

It changes with the colors of the eyes.

Can poetry be born without beauty?

Can.

Be strong

Raised the thought of the past tiredness.

Oh, how much lie is in the defending verses

Wasting a moment.

And nothing is the same,

Although it seems that others have also written about you.

Oh, how hard it is to love!

Sad and beautiful!

And how easy it is to live in silence

While you are writing verses to shout: You are that!

Ecce Cor Meum!

Sa smrtima drugih umire dio nas

*Neofit ulazi u novu dimenziju.
Mračna strana se čini itekako privlačnom.
Ne postoji odgovor na svako pitanje
Ali, mudrijaš će već nešto smisliti,
Neki novi kazališni komad besmislenog smisla.
Ipak, zakazao je planirani dolazak.
Nekoliko godišnjih doba neće pomoći.
Sa smrtima drugih umire dio nas.
Možeš li danas voljeti za jučer i sutra,
Za iskupljenje?
Da li je to bljedilo ništavnosti?
Prolaznost je ponekad tako duhovito ironična.
Plaši li to?
Desakralizirano tijelo osjeća nedostajanje.
Jer, sa smrtima drugih umire dio nas.
Zato su opraštanja toliko mučna.*

With the death of others dying part of us

*Neofit enters a new dimension.
The dark side seems very attractive.
There is no answer to every question
But, wise men will already something devise,
Some new theatrical piece of the meaningless meaning.
Still, he scheduled the planned arrival.
Several seasons will not help.
With the death of others dying part of us.
Can you love today for yesterday and tomorrow,
For redemption?
Is this a whiteness of the nothingness?
Transiency is sometimes so
witty ironic.
Does that scare you?
The desacralized body feels the missing.
For, with the death of others dying part of us.
That is why leave-takings are so painful.*

Tuga

*Moja prijateljica ima duge prste,
Ona ima i lijep glas- lasciatemi morire(!);
Lak hod-evo već je tu;
Čvrst stisak
Da ne padnem onda kad počnem jecati.*

*Samoća nagriza,
Prazni džepove uspomena.
Tjera na bijeg.
Kamo poći?*

*Ali, ona je tu.
Ne da nikamo.*

*Svanut će još jednom
Ništa se neće promijeniti.
Ona je i dalje tu.*

*Askeza.
Smirena sam
U regresiji tradicije napuštanja.*

Sadness

*My friend has long fingers,
She has also a nice voice- lasciatemi morire (!);
Easy to walk – already is here;
A strong grip
Not to fall when I start
screaming.*

*The loneliness is biting,
Empty pockets of memory.
Force on the run.
Where to go?*

*But it is there.
Does not allow anyway.*

*The dawn will come once more
Nothing will change.
She is still there.*

*Asceticism.
I'm calm
In the regression of the tradition of leaving.*

Umoriti se od voljenja

*Umoriti se od voljenja
Od čežnje
Žaljenja
Postati netko drugi
Lik iz komedije
Nespretni početnik života
Zagrliti prolaznika
Poljubiti obraz
I evo nova scena životarenja
Grimase nepoznatog
Trajanje
Uzimanje
Priručnika zaštite
Protiv nesreće
Odgovaranje pećinskom nagonu
Trpljenje
Ponovljene prče.*

To be tired of loving

*To be tired of loving
Of desireing
Of Regret
Become someone else
A character from comedy
An awkward beginner of life
Give the hug to passersby
Kiss the cheek
And here's a new scene of vegetates
Grimace of unknown
Duration
Taking
Protection Manual
Against the accident
Answering to the cave instict
Suffering
Repeated story.*

Vidiš li ove ruže ?

*Vidiš li ove ruže?
U travu su se razlile
Kuću su prekrile
Do neba su stigle i stropoštale se s njega.
U ponor
U ponoć
U vodu najprije
Pa u središte
U tu jezgru
Jezgru bunila
Ludila što traži početak
Uvijek početak
Uvijek za sve
Uvijek za ne znam.*

Do you see these roses?

*Do you see these roses?
In the grass they spit
Covered the house
To the sky they came and stumbled from it.
In the abyss
At midnight
In the water first
Well in the center
In that core
The core of the delirium
Madness asking for a start
Always start
Always for all
Always for I don't know.*

NESTAJANJE

DISAPPEARANCE

Nestajanje

*Zbunjuje me zrak koji dišeš
I zemlja kojom hodaš
Stanice i putovanja
Ulice koje su sporedne
Ili jednosmjerne
Da ne mogu doći
Proći
Mimoilazim se
Dišući drugi zrak
Hodajući
Zemljom
U koju stalno propadam
Kučajući člancima u domove podzemlja
Koji vode u
Ulice sa
Slavolucima*

Disappearance

*It confuses me the air you breathe
And the land you are walking
Stations and travels
Side streets
Or the one way streets
That I can not come
To pass
I pass over
Breathing the different air
Walking on
The land
In which I collapse constantly
Knocking by ankle into homes
Of underground
Which lead towards
The streets with
Triumphal arches*

Bumerang

*Bumerang se vraća
da ti razmrskala lice
isppljuvkom historiografije i kulturoloških artefakata.
Smiri se i diši duboko, uspokoji se novom majicom
i izlaskom sa novim i starim prijateljima.
Njima je faca svježe namještena;
orošena špricama botoksa zaborava,
simetrizirana snishodljivom ukalupljenom figurom
– izumom suvremene plastične kirurgije.*

Boomerang

*The boomerang is coming back
to break your face
with the spell of historiography and cultural artifacts.
Calm down and breathe deeply, be serene by the new t-shirt
and going out with new and old friends.
Their faces are freshly furnished;
Refreshed by injections of botox of forgetnees,
symmetricized by condescending
a carved figure
- the invention of contemporary plastic surgery.*

Umijeće otpora

*Danas ću ponoviti
Mahati panično rukama
Prijeteći vremenu*

*I doći će noć
Još jedna kletva tog vremena*

*Sjetit ću se iskrivljene slike čovjeka
I mraka
Zavještanja
Koje promiče*

*Aveti lebdećih očiju
Njegovih i njihovih potom
Nekih slika koje spaja
U apoteozu
Postojanja*

*A da ne zna
Što stvara
Što izaziva
Rastrojstvom
Ogledalima
Riječima*

*Novom poetikom boli
Nadrealnog postojanja
Koje nudi kao formulu
Ili rješenje jednadžbe
Cinizma
Smijeha
Iskrivljenih melankolija*

*Nudi sebe
Novu estetiku
Zar da pred njom klečim?
On zna.*

The art of resistance

*Today I will repeat
Waved panicly by hand
Threaten to the time*

*And the night will come
Another anathema of that time*

*I will remember the distorted Images of a man
And darkness of
Sacrament
Which slip past*

*The phantoms with floating eyes
His and their than
Some of the pictures he connects
Into apotheosis of
Existence*

*But he does not know
What he does
What he cause
By Chaos
By mirrors of
Words*

*By new poetry of the hurt
Nadreal existence
What it offers as a formula
Or a solution to the equation
Of Cynicism
Of Laughing
Distorted melancholy*

*He offers himself
New aesthetics
Should I kneel in front of it?
He knows.*

Zbogom iluzije

*Kad nestanu sve iluzije i riječi izgube značenje
Brani se trenutkom ushićenja
nekom psihoanalizom i aporijom
Dođi do smisla iako je smisao daleko
Dođi do sebe iako se ne poznaješ*

*Kad se unište bajunete od neprestanog trvenja slika prošlosti
Kad velika enigma i tada ostane neotkrivena
Smisli novu teoriju
Uzmi knjigu
Uvidi da možda ipak nisi toliko autentičan/ako nisi
bolestan i sumorno istraumiran – svakako je
sve ionako svejedno – toneš.*

Goodbye illusions

*When all illusions disappear and words lost the meaning
Defend yourself by the moment of thrill
By some psychoanalysis and aporia
Make sense though the sense is far
Come to yourself even though you do not know yourself*

*When the bayonets are destroyed by the constant jigsaw of
past images
When the Great Enigma then remains undetected
Finde a new theory
Take a book
Inspect that you may not be as authentic / if you are not
Ill and gloomily humiliated – it is anyhow and
Anyway - you are sinking.*

I sada

*Samo malo,
Samo malo,
Raširi ruke da
Razočarenje prisloni svoj obraz
Na tvoje dlanove već
Znojne od čekanja*

*Posvuda su alati
Ostavljeni od
Popravljanja
Restlova
Postojanja.*

And now

*Just a little bit,
Just a little bit,
Spread your hands that
Disappointment puts its cheek
On your palms already
Sweat from waiting*

*Everywhere are tools
Left out of
Fixing of
Remnants of
The existence.*

Sudari stvarnosti

*Ovi krateri od stopa;
i ova lica od karminâ
Razjapljenih pećina od usta;*

*Ove ruke od užadi
I prsti od plastelina
I zglobovi od vijaka hodajućih magazina;*

*Uvijek klaunskih
Na kraju zaboravljenih mozgova –
zrnaca prašine koja odlazi s vjetrom.*

Collisions of Realities

*These craters from the foot rule;
And these faces of lipsticks
Swollen caves from the mouth;*

*These hands on the ropes
And fingers of plasticine
The hinges of the walking stick bolts;*

*Always clownish
At the end of forgotten brains -
The dusty grain that goes with the wind.*

Glazba

*Boli ova glazba i čitav orkestar u glavi
I suita iz izgubljenog vremena
I fuge koje bježe
I zanosni i uzoriti menueti*

Wachtet auf, ruft uns die Stimme

*Boli i ovaj kasniji košmar etide u glavi
...i vizija goluba listonoše na prozoru
Jednostavno je zaboravio doći*

Erbarme dich

Music

*It hurts this music and the whole orchestra in the head
And suites from the lost time
The fuga that run
And enthusiastic and exemplary menuets*

Wachtet auf, ruft uns die Stimme

*It hurts this later nightmare of the etide in the head
... and the visions of the pigeons are lying on the window
He just forgot to come*

Erbarme dich

Bivanja

*U čekanju da budeš u budućnosti
dok bivaš sada
Sada nije dovoljno da postaneš
u vrtlogu opstajanja
Cinik se mudro igra vremenom
koje je sâm u funkciji
pokretnih slika*

Beings

*Waiting to be in the future
While you are now
Now is not enough to become
In the whirl of survival
Cynic wisely plays with time
Which is himself in function of
The Moving images*

Reverzibilnost(i)

*Svijet od privida,
mračnih i opskurnih
mjesta aluzija;
Tjelesnosti i prisnosti
trenuci zavaravanja;
Iščekivanje
dozivanje
pozicioniranje;
obješena lica
naborana vremenom
i razočarenjem;
Tjeskoba
oholost
dijelovi mržnje;
sve su to oblici i sve je modeliranje osjeta
kraj
opstanka igre koju
ne volim.*

The reversibility (s)

*The world of the illusion,
dark and opaque
places of allusion;
Physicality and intimacy
disturbance moments;
Anticipation
calling
positioning;
suspended faces
wrinkled by the time
and by disappointment;
Anxiety
arrogance
hate parts;
all these are shapes and everything is modelling of senses
the end of
survival of the game which
i do not like.*

Izreci joj molitvu

*Zovi Cvetajevu u pomoć
Izreci joj molitvu
Pokaj se za grijeha
Bičuj se terminima i personifikacijama*

*Možda onda nastane poezija
Napokon, jer nisi pjesnik i nisi čovjek*

*Zadovoljavaju te riječi i toneš u njih
Kao i neki koji sve jesu što ti nisi*

*Ne laskaj si
Pomoli se Baudelaireu i Keatsu
Budi romantični romantičar u raskoraku s vremenom*

Na pomolu ništa novo

Poezija je utočište

*A što si ti neljudski
kvazi Pjesniče?*

Say to her a pray

Call for Cvetajeva to help

Say to her a pray

Swear for the sins

Whip yourself with the terms and personifications

Perhaps then poetry will be born

Finally, because you're not a poet and you're not a man

The words are satisfying you and you are drown in them

Like some who are everything you did not

Don't flatter to yourself

Pray to Baudelaire and Keatsu

Become a romantic romance in a discrepancy with time

There is nothing new about it

Poetry is a asylum

And who you are inhumane

fake Poet?

Ti, čitaj !

*Prošao je čovjek
Pružio je ruku
Šmugnuh na drugu stranu
Gdje rekoše da je rijeka
Tamo me dočekaao duh što proriče budućnost
Prikovah se za stolicu
Trenutak, dva
Ustadoh s glinenim nogama
Već se počeh raspadati
Na vrijeme posegoh za rukohvatom
Pluća su postala dva oblaka
Ono ja se našlo na uzlaznom putu
Nestalo je onda
Iščezlo s horizonta*

You, read !

*The man is passed by
He is offer the hand
I disappeared on the other side
Where they said it was a river
There he waited for me to Ghost who predict the future
I clutched on my chair
A moment, two
I got up with my clay legs
It's already beginning to fall apart
I grab the handle at a time
Lungs have become two clouds
The Self was on the upward path
It was gone then
Get off the horizon*

Stepenice spuštene s visine

*Vidio si stepenice
koje su spuštene
s visine*

*Ne znaš odakle i dokle
sežu*

*Možeš li se uspeti
jesu li blizu
podnožja nekog praga
provizornog doma*

Što je tamo gdje završavaju

*Ovdje čini se nalazi se
samo busenje i
žbunje
lokve u koje uskačeš
dok ti se
drugi smiju*

Stairs lowered from height

*You saw the stairs
Which are lowered
From height*

*You do not know where and how long
extend*

*Could you go up
Are they close
The foot of a threshold of the
Provisional home*

What's where they end up

*Here it seems to be located
Only sward and
bushes
The plashes in which you jump
While others are
Laughing to you*

Basso Continuo

*Odnijet će sve
poplava ovih dana
i donijet će nabuljali
zaborav i eho u pustoši*

*Pozelenjet će sve
opet nakon tih
dana
Ali ostat će miris vlage
i crte s rasprsnućima
na fasadama*

*Bit će puno nogu i ramena
što se sudaraju
na asfaltu ispod kojeg
su nagomilane
kosti zaboravljenih
grobova*

*Potrebno je zaokružiti
priču o
prolaznosti*

Basso Continuo

*They'll take away everything
Flood these days
And it will bring it up
Forgetfulness and echo in desolation*

*Everything will be green
Again after that
days
But the smell of moisture will remain
And crashes
On the facades*

*There will be plenty of legs and shoulders
Which collides
On the asphalt beneath which
They are pile up
Bones forgotten
graves*

*It needs to be rounded up
Story about
transience*

MUSICA SACRA

MUSICA SACRA

La follia

Živim u balonu.

U njemu su ljudi, brežuljci, kuće, putovanja,

Duge kiše, snjegovi, paunovi, gliste, muhe,

Svjetovi sa svojom patetikom.

Sve se odvija po nekom redu

*A ipak, sve je ... kao u refrenima smješnih i tužnih lažnih
pjesnika.*

Izvan balona stoji čovjek,

Pripravan,

S iglom

I skupina Patricka Süskinda

koja će probaviti ostatke.

La follia

*I live in a balloon.
In it there are people, hills, houses, travels,
Long rain, snows, pawns, worms, flies,
Worlds with its pathetics.
Everything is happening in order
And yet, everything is ... like in the refrain of funny and sad
fake poets.*

Outside the balloon stands a man,

Ready,

With a needle

*And Patricia Suskinson's group
Which will digest the remains.*

Sahrani misli

UBIJ
ZAKOPAJ
SAHRANI
MISLI
SAMO ZATO DA
TE PODSJEĆAJU
KAO ZAKOPANI KUĆNI LJUBIMAC
NA ONO ŠTO JE
BIO
I ŠTO SI MOŽDA TI
JEDNIM DIJELOM
BIO ILI
JESI
I OKRENI SE
ONDA
KADA
VIŠE NE BUDEŠ
MOGAO
IZDRŽATI
ZAPALI VATRU
SPALI GRAĐEVINU
DA KASNIJE
MOŽEŠ I
IMAŠ ZA ČIM
PLAKATI

Tomb the thoughts

*KILL
BURY
INTERMENT
THOUGHTS
JUST BECAUSE
TO REMEMBER YOU
AS A BURIED PET
ON WHAT IT
WAS
AND WHAT YOU MAY BE
BY ONE PARTS
WAS OR
ARE
AND RETURN
THEN
WHEN
DO NOT BE
CAPABLE
HOLD OUT
START UP FIRE
BURN OF BUILDING
LATER
TO BE CAPABLE
AND TO HAVE
TO CRY
FOR SOMETHING*

Umrijeti

*Roditi se ponovo
Nebrojeno puta
Tako
Biti prestar za zaborav
Nemoćan
Izmisliti ružu
Ljepšu od njegove
Vjerniju od vizije
Viziji
(U) ljepoti
Bez predumišljaja
Slobodom obostranosti
Istinski
Samo doći
S tragom
Rođenja
Priseći
Sada
Do novog umiranja.*

To die

*To be born again
Numerous times
So
To be too old for forgetfulness
Powerless
Imagine the rose
Better than his
More faithful than vision
To the vision
(In) beauty
Without premeditation
By the freedom of reciprocity
True
Just come
With the track
Of birth
Take an oath
Now
To the new dying.*

Daj mi ruku

*Daj mi kvadrat sreće
da od njega učinim življenje*

*Daj mi kauzalnost
da od nje učinim smisao*

*Daj mi ruku
da joj ispevam prijateljstvo*

*Daj mi pogled
da pamtim.*

Give me the hand

Give me the square of happiness

That I make the life from it

Give me the causality

That I make the sense of it

Give me the hand

To sing her friendship

Give me the look

That I Remember.

Doviđenja !

*Teška slova
Zamijenjena su lakim
Bezbojnog straha*

*Kratkotrajan pljusak
Narušio je vašu harmoniju
Prijatelji okupljeni na predstavi
Histeričnog smijeha
Realističnog neuzbuđenja
Objektivne suzdržanosti*

Doviđenja!

Goodbye !

*Heavy letters
They are replaced with light
Colorless fear*

*Short-term rainstorm
Harmed your harmony
Friends gathered at the show
Histerical laughter
Realistic non-exciting
Objective restraint*

Goodbye!

(O)sobna Himera

*Užarene su oči i transformirano tijelo je ove životinje
Koja bez poziva ulazi kroz vrata, prolazi pored mene
I smiješta se preko puta.*

*Ona jede jabuku, smije se i pali televizor.
Obraća se i drugom čovjeku koji jezdi na crvenoj zvjeri od
fotelje.*

*Pa se opet smije.
Žmirka užarenim očima
I paradira tijelom koje nekoć bijaše ono ljudsko.*

Bljuje plamen, gleda i smije se.

Od straha bježim u svoju jazbinu – estetiku čulne blasfemije.

Personal Himera

*The eyes are hot and the transformed body of this animal
Which without a call goes through the door, passes by me
And accommodate across.*

*She eats an apple, she laughs and turn on the TV.
It is also addressed to the other man who ride on the red
animal of the armchair.*

*Than laugh again.
Flashes with hot eyes
And make a parade with the body that once was human.*

It blows the flame, looks and laughs.

*I'm afraid an run to my hole - aesthetics of sensual
blasphemy.*

Vapaj grešnice

*Ući ću u hram
I zahvalit ću Svevišnjem
Zbog izdržavanja kazne
Za Majčin grijeh
I Očevu povodljivost*

*Usput ću izreći i molitvu
Za jalovost koja će mi
Obećati pokop za života
Lišit me prstenovanja
Buketa
Diplome prvorodjenca*

I crnine dok zazivam sliku iz mladosti.

Cry of scarlet woman

*I'll go to the temple
And say thank for the Supreme
Because of serving the sentence
For Mother's sin
And Father's manageability*

*I will manage also say prayers
For the futility that will do to me
Promise a burial for life
Deprive me from the engaging
Bouquet
Firstborn Degree*

And the weeds while I invoke a picture of youth.

Čekaš da te isperu stihovi

Prljav

Čekaš da te isperu stihovi

Umjesto kiše molitvi upućenih nebesima

Vrijeme je izmišljotina prognanih duša

I tvoja je jedna od njih

Na prijevaru postao si učenik

Iracionalnog straha

You wait for the verses to spit

Dirty

You wait for the verses to spit

Instead of rain the prayers sent to the heavens

Time is the fabrication of the exhausted souls

And yours is one of them

You've become in fraud a disciple

Of the irrational fear

Besmrtna tema

*Jedan uvojak kose
Plave kose
Čedne i daleke djevojke
Sonetne
Od nastajanja i postojanja
S dubokim očima
Nužno svijetle boje
Blijede puti koja ne sreće sunce
Lakog hoda
Pastirice
Helene
Desdemone
Beatrice
Laure
Izolde
Našao se
U mojoj ruci
Dočekao sa mnom noć
I samospoznaju:
Učenje nije bilo uzalud*

*Od tada
Nosim uvojak
U lijevom džepu košulje
Zaštitio me od metka
Odbio se od njega
Usmrtivši
Beznačajnog*

*Preskočivši lokvu krvi
Osvrnuh se još jednom*

*Nakon 31 minute
Nađoh se u sobi
U krevetu
S uvojkom
Na stoliću pored uzglavlja.*

An immortal theme

*One lock of hair
Blue hair
Cherished and far off girls
Sonnet-like
From the emergence and existence
With deep eyes
Necessarily bright colors
A pale skin which no meet the Sun
Easy walking
Shepherdess
Helene
Desdemone
Beatrice
Laure
Isolde
Found himself
In my hand
Waiting with me the night
And self-knowledge:
Learning was not in vain*

*Since then
I wear a curl
In the left pocket of the shirt
He protected me from the bullet
He refused from him
Killing
Insignificant*

*By skipping the lump of blood
I looked again
After 31 minutes
I found myself in the room
In bed
With the curl
On a table next to the headboard.*

U početku bijaše želja

Zamrznuti osmijeh

Uzalud

Uzalud

Uzalud

Ne mijenjaš se lako

Jer

U početku bijaše želja

Pretvori se u sumrak

Izazvavši nepozvane

Izmiješavši jezici

Geste postadoše lažne

Ovo što vrijedi sada

Prekrižit će Čudotvorac

Moli

Nauči osjećati ono

Za što si rođen

At the begining there was a desire

A frozen smile

In vain

In vain

In vain

You do not change easily

Because

At the begining there was a desire

Turn to the dusk

Challenging uninvited

The languages were mixed

The gestures became fake

This is what is right now

He will cross the Wonderworker

Pray

Learn to feel it

For what you are born

Plesti priču

*Plesti priču
Obrubiti šavove
Oprati onda
Izbijeliti
Prostrijeti
Staviti na stol
Ushititi se
Prosuti kavu
Baciti u zaborav
Izvučti
U nedostatku inspiracije*

Knit a story

*Knit a story
Border the stitches
Wash it then
Bleach
Spread out
Put it on the table
Enjoy yourself
Spill out the coffee
Throw in oblivion
Pull out
In the lack of inspiration*

Kateheza izumiranja

*Rekoh – prevedi misli na jezik
koji se razumije*

*Napisah – referat o neporočnosti
dok drhtavica tiska stihove o
pojmovima nepoznatim*

Isijekoh – dijelove koji su apstraktni

Zamišljah – tajne slučajnosti

Priložih – redateljske namjere

Usnuh – napokon

Catechesis of extinction

I said - translate your thoughts in the language

Which is understood

I wrote – a report about unviciousness

While the tremor press the verses about

Unknown concepts

I cut off - parts that are abstract

Brush the stitches

I imagined - the secrets of coincidence

I attached - the parent's intentions

I fell asleep - finally

Reci zbogom traženju

*Umoran si od dugog puta
Desetljećima traje
Postoje samo neka stajališta
Udahneš i ponovo krećeš
I nikad ništa nije jasno
Čudiš se svemu
Unatoč repeticiji
I „zvijezde“ i „nebo“
I „cvijeće“ i „ljubav“
I „patnja“
Sve je isto i ti si isti
I drugi
Pa razumiješ
Onda ponovo ne razumiješ
Repeticiju
Dok nitko ništa ne pita
Uokviri jedno sjećanje
Živi za njega
Reci zbogom traženju
Odustani od putovanja*

Say goodbye to searching

*You are tired of long journey
It's been for decades
There are only a few stations
You're breathing in and moving again
And never nothing is clear
You're wondering everything
Despite repetition
And the "stars" and "the sky"
And "flowers" and "love"
And "suffering"
Everything is the same and you are the same
And others
Than you do not understand again
Repetition
While no one asks anything
Frame a memory
Live for him
Say goodbye to your searching
Cancel the trip*

Nije bilo buđenja

Vidjela sam slijepce starce

I djecu bez udova.

To je bilo u proljeće.

Ne, nije bilo buđenja

Uz magične ljepote neba.

Vidjela sam ulice bez brojeva

I kuće bez vrata.

U proljeće.

Ne, nije bilo zaljubljenih na klupama.

Glazbe nije bilo.

Samo jauci i psovke

I masa pasa lotalica.

Vidjela sam prosjake bose.

Da, vidjela sam,

Vidjela ljude

Koje je stvarnost na prijevaru osakatila.

U proljeće,

U proljeće dok je voda lila.

There was no waking up

*I saw blind elderly
And children without limbs.*

That was in the spring.

*No, there was no waking up
With the magical beauty of the sky.*

*I saw the streets without numbers
And houses without doors.*

In spring.

No, there were no lovers in the benches.

There was no music.

*Just screams and foulness
And the mass of street dogs.*

I saw the barefoot beggars.

Yes, I saw,

I saw people

Who was scared on fraud by reality.

In spring,

In the spring as the water is raining.

Okajanje

*Značenjska kontaminacija
Nastupa kad vidiš ono nepostojeće
Znaš ponešto što ne želiš
Tražiš zastajkujući
Pitaš zaobilazeći duboku filozofiju ranjavanja
Maketa je spremna
I prije samog rađanja*

Atonement

*Contamination of meaning
Appear when you see what does not exist
You know something you do not want
You searching by pausing
You ask through bypassing the profound philosophy of
wounding
The makette is ready
Even before birth*

Između Nešto i Netko

Postoji reklama: dani su trajniji od drugih

Ako je iza njih NEŠTO!

Kažu: iskoristi vrijeme pametnije!

Jer, ne žele da NETKO unovči vlastitu depresiju.

Sloboda postoji samo u predaji.

Između NEŠTO i NETKO prolazi ledolamac.

Nužno je razdvojiti dijelove ionako prividne cjeline.

Between Something and Someone

*There are advertisement: the days are more durable than
others*

If there is SOMETHING behind them!

They say: use the time smarter!

*Because they do not want SOMEONE to cash their own
depression.*

Freedom exists only in surrender.

Between SOMETHING and SOMEONE passes an icebreaker.

*It is necessary to separate parts of an apparently illusory
whole.*

Knjiga posrnuća

*Želim da mi je bliža
ova Knjiga posrnuća zarad drugih.
Knjiga obećanja, kazne, pokajanja,
Ljubavi i vrednovanja.
Ona što dijeli na Troje
A oni jesu Jedno.
Knjiga sa zlaćanim slovima;
Vodič kroz život i
Vodič kroz snove.
Ona što stoji kao nulta točka
Smisla postojanja.*

The book of stumbling

*I want to be closer to me
This Book of stumbling because of others.
The Book of promises, punishment, atonement,
Love and valuation.
What divides it into Three
And they are One.
A book with golden letters;
Guide through life and
A Guide through dreams.
It stands as a zero point of
The meaning of existence.*

Zarad bržeg približavanja kraju

*Epizodni likovi prolaze kao kroz snove
Kroz neku priču približavajuć se smrti
Misliš: relevantno je
Onda pišeš stranice
Stvaraš narativ
Dok sam postaješ fusnota
A fusnote jesu bitne
Ali su i dosadne
Često se preskaču
Zarad bržeg približavanja kraju
Ono što ne razumiješ
Zaboravi*

It's a quicker approaching end

Episodic characters pass through as dreams

Through a story approaching to the death

You mean: it's relevant

Then you write pages

You make narrative

Whil you self become a footnote

But the footnotes are important

But they are too boring

They often skip

Because of a quicker approaching to end

What you do not understand

Forget it

Pustoš ulazi u srce

*Vidim pustoš
Sanjam pustoš
Pustoš se saplela u kosu
Silazi
Ulazi u biće
Pustoši riječi
Izlaze iz usta
Slikaju obzorja
Omeđuju granice
Drugih pustoši
Planine pustoši
Penjem se njima
Pustoš uzimam sa grana
Jedem pustoš
Pustoš ulazi u srce
Koje već
Prestaje
Kucati*

The wasteland enters the heart

*I see a wasteland
I dream of a wasteland
The wasteland was plait in the hair
Down
Enter the being
Destroy words
Get out of the mouth
Paint the horizons
They cross the boundaries
Other desolations
Mountains of desolation
I'm climbing to them
I'm taking a wasteland from a branch
I eat a wasteland
The wasteland enters the heart
Which is already
Stops
To knock*

Mojoj sestri

*Sestrice, sjećaš li se oblaka?
Onih što sam te tjerala da im se diviš?
Sa zlatnim rubom koji se više nikad nisu pojavili na nebu?
Onom nebu koje je bilo samo naše.*

Kažem ti, vidjela sam ih samo onda, sjećam se.

Bilo je ljeto.

Imala si sve, imala sam i ja.

*U međuvremenu sam postala krpelj.
Osjetiš li na svome vratu tragove moga zločina?*

Reci mi!

*Ima li patnja ime i prezime?
Znaš li da te volim dok bježim od tebe?*

*Oprosti mi što sam nijema!
Zaboravim pitati.
Oprosti mi što te ne grlim!
Ruke su mi nepokretne.
Oprosti mi što šutim!
Ja te svojom šutnjom ljubim.*

To my sister

*Sister, do you remember the clouds?
Which did I get you to admire them?
With the golden edge that never appeared in the sky? That
heaven that was just ours.*

I tell you, I saw them only then, I remember.

It was summer.

You had everything, and I had too.

*Meanwhile I became a tick.
Do you feel the traces of my crime on your neck?*

Tell me!

*Whether the suffering has a name and surname?
Do you know I love you while I run away from you?*

*Forgive me for being silent!
I forget to ask.
Forgive me for not hugging you!
My hands are immobile.
Forgive me for being silent!
I love you with my silence.*

Prekasno

*Kad budeš raspadajuće tijelo
Sjetit će se i reći nešto dobro
Bit će viška topline
Možda i neka suza usput
Ali prekasno
Prekasno
Sve će biti prekasno
I okrilje ovozemaljske ljubavi
Bespotrebno
Tren do zaborava
Klešeš život
Dok ne izdahneš u aoristu.*

Too late

*When you become a decomposing body
They will remember and say something good
Maybe some tears by the way
But too late
Too late
Everything will be too late
And the shelter of this worldly love
Needless
The moment to forgetness
You're engrave your life
Until you die into the aorist.*

Ja, Pierrot

*Hodam gradom
I putujem mjesecima
Lovim oblake
U platnenu torbu
A oni neprestano
Izlaze
Izlaze
Vraćaju se
Na mjesto
Ljubećeg Kaosa
I zbog njih
Zbog njega
Plačem
Nesretna
Što ostadoh bez
Vrpce
Bez gumba
Bez ziherice
Kojima bih
Zavezala
Zatvorila
Pričvrstila
Oblake
Koji se
Vraćaju
Kaosu
Sudbini.*

I , Pierrot

*I walk through the city
And I travel for the months
Hunting clouds
In a canvas bag
And they're constantly
Coming out
Coming out
They're coming back
In place of
The Loving Chaos
And because of them
Because of him
I'm crying
Unhappy
Because I was left out of
Ribbons
No buttons
No buckle
With whom I would be
Bind
Closed
Pinned
The clouds
That
Return
To chaos
To Fate.*

Tišina bivanja

U mnoštvu ogledala izdvojiti

Jedno

U njemu odraz je

Krhkog i umornog tijela

Baćenog u konvencionalne grčevitosti.

Ili je pak riječ o dosadi svakodnevice?

Paranoji?

Da li je to samo tišina bivanja

U tankom ogrtaču melankolije?

The silence of the being

In a multitude of mirrors to separate

One

The reflection is on it

Fine and tired body

Thrown into conventional convulsions.

Or is it about daily boredom?

Paranoia?

Is it just the silence of being

In the thin melancholy mantle?

Gefirofobija

*napada
I napadam ja nju
U pokušaju prelaženja*

*Do polovice puta
Nestaje mi dah i tijelo se koči
Usredotočavam se na disanje i vlastite korake
Gledam dolje u rijeku
Bojim se pada*

*Čekam i čekajući hodam
Dišem ubrzano
Hodam
Dišem
Gledam
A ispod nalazi se
rijeka koja me privlači i doziva*

*Napokon
Tu sam
Na sredini puta*

*Dižem glavu
Promatram da li se nešto promijenilo*

*I onda ne vidim ništa
Pa ne gledam
Ne čujem disanje*

Rijeka je daleko

*Već sam na kraju mosta
Prošlost mi je iza leđa.*

Gefirofobia

attacks

And I attack her

In an attempt to move over

Up to half the time

My breath is gone and my body gets hurt

I focus on breathing and my own steps

I'm looking down into the river

I'm afraid of falling

I'm waiting and waitingly I walk

My breathing is accelerate

I'm walking

I'm breathing

I'm looking

And below it there is

A river that attracts me and call me

Finally

I'm here

In the middle of the journey

*I raise my head
I see if something changed*

*And then I see nothing
Well, I'm not watching
I can not hear breathing*

River is far away

*I'm already at the end of the bridge
The past is behind my back*

Musica Sacra

*Zamjenjiv si čovječe
ne zato jer nisi drugačiji
već stoga jer je mnogo ljudi
mnogo – pogledaj ih
masa zamjenjivih*

*Zamjenjiv si čovječe
ne zato jer ne vrijediš
već stoga jer je mnogo vrijednosti
mnogo - čitaj ih
aleje vrijednosti*

*Zamjenjiv si čovječe
ne zato jer te nagoni navode i progone
već stoga što je mnogo nagona
mnogo - osvrni se
još uvijek „jest“ i „biva“
na neznanom prapočetku.*

Musica Sacra

*Replaceable you are the man
Not because you're not different
But because there are many people
Many - look at them
The mass of the replaceable*

*Replaceable you are the man
Not because you're not worthy
But because there are many values
Many - read them
Alley of the values*

*Replaceable you are the man
Not because these instincts guide and pursue
But because there are many instincts
Many - look back
Still "is" and "being"
On an unknown origins.*

Obitelj

*je najtužnija institucija.
Puna svađa i propalih ambicija,
Sinergije percepcija,
Orkanskih vjetrova osjećaja,
Godišnjih doba razočarenja.
Folder je vremena
Sukoba prošlosti i budućnosti.*

Pirika – u svemu tome.

Family

*is the worst institution.
Full of quarrels and failed ambitions,
Synergy of perception,
Orkans' wind sensations,
Years of Disappointment.
It is the folder of time
Conflicts of the past and the future.*

Pirika - in all of that.

RECENZIJE

REVIEWS

Ljubica Ostojić

RECENZIJA RUKOPISA KNJIGE POEZIJE IVANE SELETKOVIĆ DLANOVI ZNOJNI OD ČEKANJA

Rukopis knjige poezije Ivane Seletković DLANOVI ZNOJNI OD ČEKANJA je ugodno iznenađenje, *rara avis* reklo bi se, u masi uradaka poezije koji su preplavili našu suvremenu književnost. Jer ovo je *epoha banalne književnosti* veli na kraju jednog svog teksta Milko Valent na tu temu. Pjesme su najčešće nalik fragmentima krute i apsurdne svakodnevice, gledane i snimane na mobitel. Pa potom složeni u formu pjesme, isječeni u stihove. Kakva je to poezija? Bez dvojbe, suvremena pod svaku cijenu. I poezija (počesto vrlo upitno), pod svaku cijenu. S ambicijom da bude angažirana, uglavnom time što prikazuje i komentira zbilju doslovno i agresivno. I u velikoj mjeri, moglo bi se reći osrednja, da nema citata koji slijedi i koji je tačan.

....osrednja poezija uopće ne postoji. Ako je poezija loša, onda nije poezija. veli Erica Jong. I odista, poezija ili jest ili nije.

A poezija Ivane Seletković u ovom rukopisu, jest. U svim svojim segmentima. Snažna i osvještana. Koja sebe promišlja i zna što želi reći, i kako.

Također, promišlja poeziju kao biće. Njezine prostore, kontekste i konotacije. Kao napr. dio pjesme *Umijeće otpora*:

*A da ne zna
Što stvara
Što izaziva
Rastrojstvom
Ogledalima
Riječima
Novom poetikom boli*

Nadrealnog postojanja

Ili u pjesmi *Zbogom iluzije*:

*Dođi do smisla iako je smisao daleko
Dođi do sebe iako se ne poznaješ*

Ova poezija jest angažirana time što gotovo kroz cijelu knjigu angažira vlastitog Sugovornika čije je prisustvo zamjetljivo ifunkcionalno u više aspekata. A time dakako i konsumenta koji postaje aktivni sudionik i ne odlučivši se svjesno na to.

Većina pjesama Ivane Seletković implicite sadrže dijalog. Po Mukaržovskom kao nezaobilazni i sveprisutni aspekt jezičke pojave, dijaloga, spada u prvi, kao odnos *Ja* i *Ti*, naglašena polariteta, tako da se uzajamni odnos učesnika doživljava kao napetost. A objektivizira kao psihološka situacija razgovora. Formulirajući tip razgovora, poznat kao *Lični*, stvaraju se emotivni i voljni elementi, kao i ekstremni slučajevi /svađa, raspra/.

Ali spisateljskim umijećem koje ova poetesa uvelike posjeduje, Sugovornik nije vidljiv i čujan konsumentu, već samo njoj. Dakako, u većini pjesama. Ali prisutan jest, što kod čitača stvara osobit dojam i reakciju. Ovo nije dijalog prvog susreta, sugovornici se dobro znaju i dulje su u dijalogu. Nije to ni Pratilac iz klasicističke tragedije, koji zna sve i utječe komentarom na strukturu monologa. Ali je vrlo bitan i inspirativan. I za poeziju, i za konsumenta, koji ima potrebu da se osobno angažira. Posebice na mjestima otvorenim za takav angažman. I emotivno, i misaono, i verbalno. Zanimljiv postupak koji uvlači u Lični dijalog, i ne dopušta pasivno

čitanje. Već stvara potrebu za dopisivanjem ovog dinamičnog poetskog svijeta građenog i na tom segmentu komunikacije. Rukopis je podjeljen na tri ciklusa: *Tuga, Nestajanje, Musica Sacra*.

Nudi brojne pjesme i fragmente pjesama za citiranje u tekstu o sebi. Ilustrativne i poticajne i za tu vrst komunikacije. Citirat ćemo još samo završnu, *Obitelj*

OBITELJ

*je najtužnija institucija
Puna svađe i propalih ambicija
Sinergije percepcija
Orkanskih vjetrova osjećaja
Folder je vremena
Sukoba prošlosti i budućnosti*

Pirika – u svemu tome

Gle, pirika u zadnjem stihu?

Pirika (*Agropyrum repans*) čudna biljka. Ambivalentna vrlo, i u simboličkom i u bukvalnom značenju. Biljka duga bijela korjena, silno rasprostranjena i gotovo neuništiva, raste svugdje, a najčešće kao žestok korov u obradivim površinama zemlje. U isti mah vrlo ljekovita i iscjeliteljska, pa se kao takva koristi kroz vrijeme za liječenje mnogih boljetica.

Što nam zapravo pirika hoće reći na kraju knjige koju preporučam za tisak, smatrajući je vrlo kvalitetnom, snažnom, osvještenom, i osobito samosvojnom? Pa vjerojatno nešto o svojoj iscjeliteljskoj moći, u doba banalne književnosti koja

buja i osvaja obradiva tla. Ova poezije jest suvremena, ali drugačija. *Rara Avis*.

Ljubica Ostojić

Ljubica Ostojic

**REVIEW OF MANUSCRIPT OF THE IVANA SELETKOVIC'S BOOK
OF POETRY *THE PALMS SWEATY OF WAITING***

The manuscript of the Ivana Seletkovic's poetry book *THE PALMS SWEATY OF WAITING* is a pleasant surprise, *rara avis* would be said in the mass of poetry works that flooded our contemporary literature. Because this is *the epoch of banal literature*, as sees Milko Valent on that topic at the end of one of his lyrics. The songs are most often like fragments of a cruel and absurd every day, seen and recorded on a cell phone. Then they are compounded in the form of the song, cut into the verses. What a poetry it is? No doubt, contemporary at all costs. And poetry (often very questionable), at all costs. With the ambition to be engaged, mainly by showing and commenting reality literally and aggressively. And to a large extent, it could be said to be mediocre, that there are no quotes that follow and which is correct.

.... mediocre poetry does not exist at all. If poetry is bad, then it is not poetry as said Erica Jong. And yes, poetry is either or not.

And Ivana Seletkovic's poetry in this manuscript, is. In all its segments. Powerful and conscious. Which thinks about yourself and knows what he wants to say, and how. She also contemplates poetry as a being. Its spaces, contexts and connotations. For example as she do in the part of the song *The Art of Resistance*

But he does not know

*What he does
What he cause
By Chaos
By mirrors of
Words
By New poetry of the hurt
Nadreal existence*

Or in the song *Goodbye Illusions*

*Make sense though the sense is far
Come to yourself even though you do not know yourself*

This poetry is engaging in the engagement of its own Interlocutor through the entire book, whose presence is noticeably functional in many aspects. And of course to the consumer who becomes an active participant and not deliberately deciding on it.

Most of Ivana Seletkovic's poems contain a dialogue. By Mukaržovski, as the inevitable and omnipresent aspect of the linguistic phenomenon, or of dialogue, is in the first place, as the relationship between You and Me, the emphasized polarity, so that the mutual relationship of the participants is experienced as a tension. It gives objectivity as a psychological conversation situation. A formulating type of conversation, known as *Personal*, creates emotional and volitional elements, as well as extreme cases / quarrels, debate /.

But because of the art of writing which these poets greatly possess, the Interlocutor is not visible and heard to the consumer, but only to her. Of course, in most songs. But it is

present, what gives the reader a particular impression and reaction. This is not a dialogue of the first meeting, the interlocutors are known well and are longer in the dialogue. It is not a Classical tragedy Follower, who knows everything and has a comment on the structure of the monologue. But it is very important and inspirational. And for poetry, and for the consumer, who have the need to be personally engaged. Especially in places open to such engagement. And emotionally, thoughtfully, and verbally. An interesting approach that enters into Personal Dialogue, and does not permit passive reading. It already creates the need for the co-writing of this dynamic poetic world which is constructed on that segment of communication.

The manuscript is divided into three cycles: *Sadness*, *Disappearance*, *Sacra Musica*.

The manuscript offers numerous songs and fragments of songs to quote in the text about himself. Illustrative and stimulating for this kind of communication. We will only quote the final, *The Family*

FAMILY

is the worst institution.
Full of quarrels and failed ambitions,
Synergy of perception,
Orkans' wind sensations,
Years of Disappointment.
It is the folder of time
Conflicts of the past and the future.

Pirika - in all that.)

Look, the *Pirika* in the last verse?

Pirika (*Agropyrum repans*) is a weird plant. Very ambivalent, both in symbolic and literal meaning. The plant of a large white root, widespread and virtually indestructible, grows everywhere, and most often as a hard weed in the cultivable land of the earth. At the same time it is very healing and curable, so it is used through time for the treatment of many diseases.

What does *Pirika* actually mean at the end of the book which I recommend for printing, considering it to be very high quality, powerful, responsive, and especially self-conscious? Well probably something about his healing power, at the time of banal literature that lurks and overcomes cultivating soil. This poetry is modern but different. *Rara Avis*.

Ljubica Ostojic

Nijaz Ibrulj

RECENZIJA RUKOPISA KNJIGE POEZIJE IVANE SELETKOVIĆ DLANOVI ZNOJNI OD ČEKANJA

Rukopis zbirke poezije Ivane Seletković: *Dlanovi znojni od čekanja* (eng.naslov: *The Palms Sweaty Of Waiting*) u kojem su pjesme raspoređene u nekoliko blokova: Tuga (I), Nestajanje (II), *Musica Sacra* (III), samo na prvi pogled ostavlja prostora čitatelju da formira jednu parcijalnu ili fenomenološku, nekonzistentnu i proturječnu sliku internalnih stanja i procesa koji iznose tu sliku iz autoričine *Scripture Mentis*. Ali rekurzivnost postupka u kojem se smjenjuju ulomci kanonske tekstualnosti i muzička metafora traži stalno iznova čitanje u kojem se na koncu fenomenološka razina njenih pjesama pretvara u model poetske istine koji ima svoj početak i kraj, svoju emotivnu aksiomatiku i svoje racionalne konstrukcije (racionalizacije).

U prvom bloku pjesama (I.Tuga) obuhvaćene su pjesame koje samo dopuštaju da iz njih probija nevidljiva ontologija tuge koja nije usmjerena na neki objekat strasti, nego, više od neposjedovanja stvari ili bića, ovdje su u pitanju objekti smisla egzistencije, njihovo odsustvo u poretku smisla ljudskih "veličanstvenih" efemerija! U pjesmi *Umoriti se od voljenja* najupečatljivije se pokazuje taj preskok od veličanstvenog ushićenja ka prozaičnoj efemeriji kojom se ono, za autoricu po pravilu, završava. U drugom bloku pjesama (II.Nestajanje) sakupljene su pjesame koje produbljuju mentalne metamorfoze koje skrivljaju aveti postojanja, iluzije i košmari u glavi, sve ono što se samo pojavljuje kao biće, a nije, sve što se samo čini kao istinito, a nije, sve što bi samo moglo biti, a neće nikada.

U pjesmi I sada jasno se vide dva dijela pjesme ili dva dijela jedne misli kako se ruše jedan u drugi: najprije oduševljenje, a onda pad u ništavilo! U trećem bloku pjesama (III.Musica Sacra) sabrane su pjesme koje zaista imaju u sebi najviše pustoši, i to one koju iza sebe ili pred sobom ostavljaju ideali koji propadaju u antitetičkoj i dihotomijskoj postavci koju autorica stvara iz pjesme u pjesmu. Sahriniti misli, umrijeti, otići, pobjeći, biti griješan, pokajati se, biti kažnjen, odustati od putovanja, ...sve je tako jedna follia koja u sebi sadrži knjigu posrnuća, knjigu pokajanja i knjigu iskupljenja. Pjesma Vapaj grešnice samo u nekoliko redaka na drastičan način poveže sve konsekvence negacije i raspadanja jednog mogućeg ljudskog plana zasnovanog na konvencijama. Zapravo je značajan vokabular ove pjesnikinje povezan sa vokabularom klasične muzike u kojoj su muzički kanoni izmješani sa katehizmima koji su propušteni i neizrečeni upravo zbog muzike / glazbe!

Iz svega navedenog jasno slijedi da poezija Ivane Seletković nije optimistična konstrukcija ni vanjskih ni unutarnjih stanja ni događanja. Ona nije ni simplificirani izraz stanja duše; ovdje autorica jednostavno daje čitateljstvu na uvid kako stvari za nju izgledaju, kakvim ih ona čini. Percepcija čitatelja se neprekidno vraća na poeziju Ivane Seletković kao na tekst koji udaljenim označiteljima obznanjuje mentalnu scripturu u stihovima bez rime ali sa propozicijskim sadržajem: empatiju, strah, želju, očekivanje, nadanje, očajanje, tugu,...i istovremeno provodi racionalizaciju svih intenzivnih mentalnih stanja poetičkim okretom ka ironijskoj kontingenciji koju svako stanje, svaka emocija, svaka misao, ima u sebi od početka. Odsustvo rime u ovoj poeziji doznačuje da je iz nje odustan svijet koji bi se mogao postaviti u semantički sklad ili da kod autorice ne postoje apriorne forme

semantičkih dvojnika koje bi uveseljavale čitateljstvo svojim ritmičkim pojavljivanjem, svojom fonološkom ili morfološkom ekvivalencijom i ekvivokacijom. Umjesto toga, pjesnikinja je toliko sposobna da racionalizira sva mentalna stanja i mentalna djelovanja izmišljenih ili stvarnih fenomenoloških jastava / sopstava, koja često nisu usklađena i međusobno se isključuju, da sve što podražajnim značenjima riječi dovede u raspad i disoluciju i dezintegraciju ponovo integrira jednom jedinom riječju i poveže u smislen poredak osjećanja i misli.

Poezija Ivane Seletković je duboko lična, iako u njoj nigdje ne postoji ontologija i epistemologija prvog lica. Nekada je hermetična i nedostupna onom tko nije spreman da čeka, ko ne zna čekati, ko ne zna ili ne može vidjeti iza riječi sjenke koje prave značenja njenog vokabulara, ko ne zna skrenuti pogled u stranu i za trenutak stvoriti logičku sliku svijeta koja lebdi nad njenim stihovima. A ta logička slika njene poezije sadrži puno konstativa koji nemilosrdno referiraju na nepostojeća stanja stvari i ne ostavljaju bilo što otvorenim u semantici mogućeg. To pruža izgled krajnjih, gotovih, kategoričkih prosudbi koje autorica ne ublažava i ne želi mijenjati.

Poseban kvalitet ove zbirke poezije Ivane Seletković je da se pjesnikinja odlučila na dvojezično izdanje svojih pjesama. Neke od njenih pjesama čak bolje zvuče na engleskom jeziku i za eventualnog izdavača ove zbirke sigurno će značiti dodatnu vrijednost.

Zbog svega rečenog iskreno preporučujem rukopis Ivane Seletković za objavljivanje.

Nijaz Ibrulj

Nijaz Ibrulj

**REVIEW OF MANUSCRIPT OF THE IVANA SELETKOVIC'S
BOOK OF POETRY THE PALMS SWEATY OF WAITING**

The manuscript of the collection of poetry of Ivana Seletkovic: *The Palms Sweaty Of Waiting* in which the songs are arranged in several blocks: Sadness (I), Disappearance (II), Musica Sacra (III), only at a first glance or at first reading leaves the reader to form a partial or phenomenological, inconsistent and contradictory image of the internal states and processes that make up that image from the author of her *Scriptura Mentis*. But the recursiveness of the process in which the fragments of canonical textuality and the music metaphor are replaced, in which the phenomenological level of its poems in the end is transformed into a model of poetic truth with its beginning and end, its emotional axiomatic and its rational constructions (rationalization).

In the first block of songs (Sadness) are included songs that only allow the invisible ontology of sorrow to break from them, which is not directed at some object of passion, but, more than the lack of a thing or being, here are in question the objects of the sense of existence, their absence in the order of meaning human magnificent ephemerals! In the poem *To be tired of loving*, the most striking is that leap from the magnificent enthusiasm to the prosaic ephemeris, which, as a rule, ends. In the second block of songs (Disappearance), songs are accumulated that deepen the mental metamorphoses that conceal the ghosts of existence, illusions, and nightmare in the head, all that appears only as being, but not, everything that only seems true, but not, everything it could be, and never will.

In the song, And now clearly there are two parts of the song or two parts of one thought that breaks one another: first delight, and then fall into nothingness! In the third block of songs (Musica Sacra), songs that truly have the most devastated ones are collected, and those that leave behind themselves or in front of them ideals that collapse in the antithetical and dichotomic setting that the author creates from the song into the song. Bury your thoughts, die, go, escape, be sinful, repent, be punished, give up traveling, ... there is one folly that contains a book of stumble, a book of repentance and a book of redemption. The song of the Cry of scarlet woman only in a few lines drastically connects all the consequences of negation and disintegration a possible human plan based on conventions. In fact, a significant vocabulary of this poet is connected with a vocabulary of classical music in which musical canons are mixed with catechisms that have been missed and unspoken precisely because of music!

From all of the above, it is clear that poetry Ivana Seletković is not an optimistic construction of either external or internal states or events. It is neither a simplified expression of the condition of the soul; here the author simply gives the reader an insight into how things stand for her, what she does them. The perception of the reader is constantly returned to the poetry of Ivana Seletkovic as a text that reveals a mental scripture to distant signifiers: empathy, fear, desire, expectation, hope, despair, sadness ... and at the same time performs rationalization of all mental states by poetic style, tact. The absence of rhymes in this poetry implies that a world that could be placed in a semantic harmony is abandoned, or that there are no apriory forms of semantic doubles in the author who would cheer the readership with

their rhythmic appearance. Instead, a poet is so capable of rationalizing all mental states and mental activities of fictitious or real phenomenological selves / personalities, which are often not harmonized and mutually exclusive, to all that by stimulus meanings of the words bring to the disintegration and dissolution re-integrates by a single word and links into a meaningful order of feeling and thought.

Poetry of Ivana Seletkovic is deeply personal, although there is nowhere ontology and epistemology of the first person. Sometimes it is hermetic and inaccessible to those who are not ready to wait, who does not know to wait, who does not know or can not see the shadows behind words that make the meaning of her vocabulary, who can not turn his eyes aside and for a moment create a logical picture of the world that hovers over her verses. And this logical picture of her poetry contains a lot of constatives that mercilessly refer to the non-existent states of things and leave nothing open to the semantics of possible. It provides a look of ultimate, complete, categorical judgments that the author does not alleviate and does not want to change.

The special quality of this collection of poetry Ivana Seletkovic is that the poet decided on a bilingual edition of her poems. Some of her songs sound even better in English, and for any publisher of this collection, they will surely mean additional value.

Because of all this, I sincerely recommend the manuscript Ivana Seletkovic for publication.

Nijaz Ibrulj

Bilješka o pjesnikinji:

Ivana Seletković

Ivana Seletković je stekla BA (2008) i MA (2011) stupanj na Odsjeku za komparativnu književnost, i PhD stupanj (2016) na Odsjeku za sociologiju Filozofskog fakulteta u Sarajevu. Objavljuje tekstove (književna kritika, eseji, poezija) u časopisima u Bosni i Hercegovini, Republici Hrvatskoj i Republici Srbiji.

Područja njenog interesiranja su sociologija kulture, sociologija umjetnosti, sociologija glazbe, komparativna književnost, i društvena fenomenologija.

A note on the poet:

Ivana Seletkovic

Ivana Seletkovic obtained BA (2008) and MA (2011) degrees on the Comparative Literature Department, and PhD degree (2016) on the Sociology Department at the Faculty of Philosophy in Sarajevo. She publishes papers (literary critics, essays, poetry) in journals in Bosnia and Hercegovina, Republic of Croatia, and Republic of Serbia.

She is interested in the fields of Sociology of Culture, Sociology of Art, Sociology of Music, Comparative Literature, and Social Phenomenology.

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zlorabotrebte autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja(download), sljedeći:**

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje

smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Ivana Seletković

DLANOVI ZNOJNI OD ČEKANJA

Vlastita naklada

*Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com*

Urednik:

Nenad Grbac

Seletković, Ivana

**DLANOVI ZNOJNI
OD ČEKANJA**

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-354-269-0

RECENZIJA RUKOPISA KNJIGE POEZIJE

DLANOVI ZNOJNI OD ČEKANJA

Poezija Ivane Seletković je duboko lična, iako u njoj nigdje ne postoji ontologija i epistemologija prvog lica.

Nekada je hermetična i nedostupna onom tko nije spreman da čeka, ko ne zna čekati, ko ne zna ili ne može vidjeti iza riječi sjenke koje prave značenja njenog vokabulara, ko ne zna skrenuti pogled u stranu i za trenutak stvoriti logičku sliku svijeta koja lebdi nad njenim stihovima.

A ta logička slika njene poezije sadrži puno konstativa koji nemilosrdno referiraju na nepostojeća stanja stvari i ne ostavljaju bilo što otvorenim u semantici mogućeg. To pruža izgled krajnjih, gotovih, kategoričkih prosudbi koje autorica ne ublažava i ne želi mijenjati.

Poseban kvalitet ove zbirke poezije Ivane Seletković je da se pjesnikinja odlučila na dvojezično izdanje svojih pjesama. Neke od njenih pjesama čak bolje zvuče na engleskom jeziku i za eventualnog izdavača ove zbirke sigurno će značiti dodatnu vrijednost.

Zbog svega rečenog iskreno preporučujem rukopis Ivane Seletković za objavljivanje.

Nijaz Ibrulj